

Wzmożoną pracą, walką o plan, wartami produkcyjnymi cześć, ludzie pracy całej Polski XIX Zjazd WKP(b)

Ludzie pracy całej Polski z uwagą śledzą Zjazd Partii Lenina — Stalina, która wskazuje jasną drogę postępu i wolności wszystkim, którzy walczą o lepsze jutro.

Robotnicy i chłopcy, inteligenci pracujący mówią na uroczystych masówkach, jak wiele osób się zawiązało do pracy i jak wiele zawiązało cały naród polski narodom Kraju Rad, które prowadzi od zwycięstwa do zwycięstwa Wszechzwiązkowa Komunistyczna Partia (bolszewików).

Wzmożoną pracą, wartami produkcyjnymi, walką o plan cześć, ludzie pracy XIX Zjazd WKP(b).

Dziś w numerze
na str. 3-5
III część referatu
sekretarza KC WKP(b)
G. M. MALENKOWA

»Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR«

Nakładem „Książki i Wiedzy” ukazała się najnowsza praca J. Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

Praca zawiera następujące rozdziały: uwagi na temat zagadnień ekonomicznych związanych z dyskusją listopadową 1951 r. Odpowiedź tow. Aleksandrowi Iljiczowi Norkowi. O błędach t. L. D. Jaroszenki. Odpowiedź towarzyszom: A. W. Sanninowej i W. G. Wenzelowi (str. 104, cena zł 1, nakład — 200 tys. egzemplarzy).

Powrót delegacji polskiej z uroczystości święta narodowego NRD

WARSZAWA (PAP) W dniu 9 bm. powróciła z Berlina do Warszawy, z uroczystości święta narodowego Niemieckiej Republiki Demokratycznej, delegacja Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w osobach: przewodniczącego delegacji, Prezesa Rady Ministrów Józefa Cyrankiewicza i członków delegacji — przewodniczącego Centralnej Rady Związków Zawodowych Wiktora Kłosiewicza i przodownika pracy, formierza Zakładów Mechanicznych „Ursus” Władysława Katuszewskiego.

Powracając delegację powitali na lotnisku: wiceprezes Rady Ministrów Stefan Jędrzychowski, wiceminister spraw zagranicznych Stefan Wierbiński oraz wyżsi urzędnicy Prezydium Rady Ministrów i Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Na lotnisku obecna była również szef misji dyplomatycznej Niemieckiej Republiki Demokratycznej p. ambasador Aenne Kundermann.

Witając pracą historyczne obrady XIX Zjazdu WKP(b), robotnicy krakowskich zakładów odzieżowych, którzy już zameldowali o zwycięskim wykonaniu zobowiązań, podjętych w odpowiedzi na program wyborczy Frontu Narodowego i dla uczczenia XIX Zjazdu Wielkiej Partii Lenina i Stalina, postanowili zaciągnąć Warty produkcyjne, aby dać wyraz wdzięczności i przyjaźni dla bohaterów ludzi radzieckich.

Na uroczystej masówce załoga krakowskich zakładów odzieżowych wśród burzy oklasków uchwaliła list z gorącymi pozdrowieniami dla XIX Zjazdu Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików). W liście tym czytamy m. in.:

„W walce o wykonanie naszych zadań nakreślonych w Planie 6-letnim czerpiemy z bogatych doświadczeń ludzi radzieckich, wychowanych przez WKP(b) i Wodza Obozu Pokoju i postępu Józefa Stalina. Stosujemy szeroko metodę kompleksowego oszczędzania w naszej komsomółki Lidii Korabielnikowej, przez co obniżamy koszty własne produkcji. Wzorując się na przodujących zakładach przemysłu odzieżowego w Związku Radzieckim zastosowaliśmy system wykroju bezresztkowego, dzięki czemu oszczędzamy miesięcznie setki metrów tkanin, w walce o podniesienie wydajności pracy i zarobków robotników stosujemy metodę radzieckiego inżyniera Kowalowa, skracając czas wykonania poszczególnych wyrobów”.

ROBOTNICZY ROLNI I CZŁONKOWIE SPÓŁDZIELNI PRODUKCYJNYCH WITAJĄ XIX ZJAZD WKP(b)

W gorącą manifestację miłości i przywiązania do Partii Lenina i Stalina przekształcają się zebrania załóg zespołów PGR.

Robotnicy zespołu PGR Kotomierz w pow. bydgoskim w liście skierowanym przez załogę zespołu do Prezydium Zjazdu piszą m. in.:

„Jesteśmy Wam głęboko wdzięczni, bo dzięki wykorzystaniu doświadczeń WKP(b) w szybkim tempie mo-

żemy odbudować i przebudować naszą zniszczoną przez faszyzm ojczyznę. Idąc za doświadczeniami przodującej w świecie agrotechniki Radzieckiej tworzymy z naszego zespołu wielką bazę produkcyjną, która wpłynie na podnoszenie się stopy życiowej ludu pracy naszych miast i wsi”.

Słowa te przyjęli zgromadzeni na masówce entuzjastycznie. Raz po raz wznowiono okrzyki na cześć WKP(b). Pracownicy zespołu Kotomierz podjęli szereg cennych zobowiązań, odnoszących się do wszystkich dziedzin gospodarki rolnej i hodowlanej.

XIX Zjazd WKP(b) rozpatrywał dyrektywy w sprawie 5-letniego Planu Rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955

Na posiedzeniu wieczornym 7 października kontynuowana była dyskusja nad referatami sprawozdawczymi KC WKP(b) i Centralnej Komisji Rewizyjnej.

Przewodniczący L. W. Kaganowicz udziela głosu Bielajewowi (Barnau). Bielajew opowiada o niezwykłe aktywne udziale ludzi pracy kraju ałtajskiego w budownictwie komunistycznym. Sybiracy, którzy walczyli bohatercko na frontach Wojny Narodowej, którzy w latach wojny poświęcili wszystkie swe siły, wiedzę i doświadczenie umocnieniu zaplecza, dokonują teraz chlubnych czynów na froncie pokojowej, twórczej pracy.

Korniejczuk (Ukraińska SRR) poświęca pierwsze słowa swego przemówienia bohaterom i czynom wielkiego narodu radzieckiego, kierowanego przez leninowsko-stalinowski Komitet Centralny. W sercach ludzi — oświadcza mowca — płoną gorące uczucia bezgranicznej miłości i szczerzej wdzięczności dla organizatora wszystkich historycznych zwycięstw, dla ukochanego Ojca i Nauczyciela — Józefa Stalina.

Jedno z największych zwycięstw naszej Partii — podkreśla Korniejczuk — polega na tym, że naród radziecki, wychowany na wielkich ideach Lenina — Stalina, stał się nauczycielem życia dla wszystkich narodów świata. Ludy wielkich starożytnych Chin nazywają go z głębokim szacunkiem i gorącą miłością swoim starszym bratem.

Po przemówieniu Korniejczuka ogłoszono przerwę. Następnie delegacja i goście znów zajmują miejsca na sali.

Uczestnicy Zjazdu powstali z miejsc i burliwymi owacjami powitali J. W. Stalina i jego wiernych współbojowników, którzy zasiadają w prezydium. Pod sklepieniami Pałacu Kremłowskiego rozlegają się okrzyki:

„Niech żyje Towarzysz Stalin!”
„Towarzyszowi Stalinowi — hurra!”
Przewodniczący L. M. Kaganowicz udziela głosu Razzakowowi (Kirgiska SSR).

Razzakow mówi o ogromnych sukcesach osiągniętych przez wszystkie republiki narodowe, wszystkie narody socjalistyczne. Dzięki niewzruszonej przyjaźni narodów radzieckich, dzięki nieugiętej realizacji leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej, naród kirgiski doszedł do niebywałego rozkwitu.

Armia Radziecka na straży pokojowych osiągnięć ZSRR

Głos otrzymuje delegat na Zjazd, Marszałek Związku Radzieckiego, minister spraw wojskowych ZSRR Wasilewski, serdecznie witany przez zebranych.

Wasilewski oświadcza, że żołnie-

Apel Zarządu Gł. ZMP do młodzieży o pionierski zaciąg do przemysłu metalowego i górnictwa

Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej wystosował do młodzieży apel następującej treści:

Kto odważny i nie lęka się przeszkód komu drogi jest rozkwit ojczyzny — na najważniejsze posterunki naszego budownictwa!

CHŁOPCY I DZIEWCZĘTA!
Pamiętacie dzień 22 lipca, kiedy Złot Młodych Przdowników - Budowniczych Polski Ludowej w imieniu całej patriotycznej młodzieży polskiej składał przysięgę Ojczyźnie. Dziewczęta i chłopcy, ogarnięci wzruszeniem, uroczyście ślubowali:
„Umacniać władzę robotników i chłopów,
walczyć z ciemnotą, zacofaniem i przesadami,
pomnażać bogactwa narodu pracą i nauką,
walczyć w pierwszych szeregach o wykonanie Planu 6-letniego,
o rozwój nauki i wzrost kultury narodowej,
o zwycięskie zbudowanie socjalizmu”.

Po Złocie młodzi chłopcy i dziewczęta z różnych fabryk, warsztatów i wiosek zwracają się do Zarządu Głównego ZMP o skierowanie ich na najtrudniejsze posterunki naszego budownictwa. Wyrażają oni gotowość podjęcia ciężkiej i odpowiedzialnej pracy wszędzie tam, gdzie Ojczyźnie potrzebne są ich młode siły, męstwo i zapał aby łamać przeszkody, zdobywać nowe pozycje w bitwie o Plan 6-letni.

Jesteśmy z nich dumni.

Swym mężnym postanowieniem, swą bojącą postawą wskazują oni całej młodzieży jak należy kochać swój kraj, jak wykuwać jego szczęśliwą przyszłość.

Robotnicy i chłopcy dopiero 8 lat rządzą Polską, ale zrobili już bardzo wiele.

Nie stać było przedwojennych fabrykantów i obszarników na zbudowanie chociażby jednej fabryki samochodów. Dzisiaj mamy je już na Żeraniu, w Lublinie i Starachowicach. Jedną tylko Nową Hutę da nam wkrótce więcej stali aniżeli wszystkie przedwojenne huty polskie razem wzięte.

Zerowali przed wojną pasibrzuchy na ciemnocie ludu, a dzisiaj zlikwidowali już analfabetyzm.

W ciągu 8 lat władzy ludowej wydaliśmy o 100 milionów książek więcej, aniżeli wydała burżuazja w ciągu 20 lat.

A ile mamy nowych świetlic, szkół, zespołów artystycznych, ile młodzieży uczy się w szkołach!

Niech pieniąż się złości wrogowie narodu polskiego, niech wściekają się ich szczerkaczki radiowe, niech już nie zdola zatrzymać naszego pochodu.

Nasze osiągnięcia zdobyliśmy w walce. Ale nie zapominajmy, że walka z wszystkimi siłami, które nas ciągną wstecz jeszcze się nie skończyła.

WALKA TRWA!

Toczymy ją z zacofaniem odziedziczonym po rządach wyzyskiwaczy, ze zniszczeniami, które przyniosła ostatnia wojna, z przesadami, zaboronem i ciemnotą.

Toczymy ją z imperialistami, którzy szykują nową wojnę, nie możemy być bezbronni. Nie chcemy, by powtórzyła się hańba i bezsilność naszego kraju, tak jak jesienią 1939 roku.

Toczymy walkę z niedobitkami reakcji, zdrajcami i szpiegami, dywersantami i szkodnikami, którym droższy jest dolar amerykański od niepodległości Polski.

Toczymy ją ze spekulantami i kulkami, którzy śrubują ceny i działają na szkodę robotników i pracujących chłopów.

Toczymy ją ze złodziejstwem i marnotrawstwem, z biurokracją i bezdušnością, z niedbalstwem i rozrzutnością.

Walka prowadzona na tyłu frontach to trudna walka. Nie doprowadziliśmy jej jeszcze do końca i dlatego bywa nam ciężko.

Są braki i niedomagania. Nie wszyscy mają już jasne, przyzwoite (Ciąg dalszy na str. 2).

Konferencja księży katolickich w Poznaniu

W Poznaniu odbyła się, zorganizowana przez Okręgową Komisję Księży przy ZBoWiD, konferencja księży województwa poznańskiego, poświęcona omówieniu zagadnienia walki o pokój i stanowisku duchowieństwa katolickiego wobec programu Frontu Narodowego.

Referat wygłoszony przez ks. Gószycę nakreślił ogromne przemiany i osiągnięcia naszego narodu w ciągu ostatnich ośmiu lat i wskazał na doniosłe, ogólnonarodowe znaczenie powrotu Ziemi Odzyskanych do Macierzy.

Udział księży województwa poznańskiego w komitetach wyborczych Frontu Narodowego omówił ks. dr Leon Leja.

Szeroko podjęta dyskusja poparła i rozwinęła tezy zawarte w referatach.

W zakończeniu konferencji podjęto jednomyślnie rezolucję, w której czytamy m. in.:

„Zobowiązujemy się nadal w swej działalności duszpasterskiej i nauczycielskiej przez swój przykład nawoływać do wzmożonej pracy pod hasłami Frontu Narodowego dla dobra Polski i ludu pracującego. Zobowiązujemy się zdecydowanie przeciwstawiać wrogię propagandzie wojennej polityków anglo-amerykańskich i rewizjonistycznym zakusom odwetowców hitlerowskich na granicę na Odrze i Nysie, jak również wystąpieniem części kleru niemieckiego przeciw Ziemiom Odzyskanym.”

My, księża katolicki, realizować będziemy postulat Frontu Narodowego i wolamy o pełną postawę patriotyczną do wszystkich konfratrów.”

Dnia 7. X. br. odbyły się w Warszawie organizowane przez Stołeczny Komitet Wyborczy Frontu Narodowego, Komitetu Obwodowe oraz Zarząd warszawski Ligi Kobiet spotkania wyborców z kandydatami na posłów, kandydującymi w Okręgu Stołecznym.
Na zdjęciu: Kandydat na posła — Bronisław Marks (pierwszy od lewej) w rozmowie z wyborcami. (Foto — CAF Zyg. Wdowiński)

XIX ZJAZD WKP(b) ZATWIERDZA Sprawozdanie Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b)

(C. d. ze str. 1)

E. M. Kaganowicz komunikuje, że na XIX Zjeździe obecni są goście — delegacje Partii Komunistycznych i innych bratnich partii robotniczych z krajów zagranicznych.

Referat

Przewodniczącego PKP ZSRR w sprawie 5-tej pięciolatki

Na przedpołudniowym posiedzeniu w dniu 8 bm. XIX Zjazd WKP(b) przyjął jednomyślnie rezolucję w sprawie referatu sprawozdawczego Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b).

Na porannym posiedzeniu dnia 8 bm. przemówienia powitalne wygłosili: W imieniu Komunistycznej Partii Chin — Lin-Szao-Tsi, w imieniu Komunistycznej Partii Czechosłowacji Klement Gottwald i w imieniu Komunistycznej Partii Włoch — Luigi Longo.

PRZEMÓWIENIE FADIEJEWA

Delegat Fadiejew (Moskwa) poświęca swe przemówienie literaturze radzieckiej. Partia — mówi Fadiejew — natchnęła naszą literaturę przedzielnymi ideami epoki, wielkimi ideami komunizmu. Skupiła ona uwagę sztuki na człowieku radzieckim, budującym nowe społeczeństwo.

Fadiejew podkreśla ogromne znaczenie znanych uchwał Komitetu Centralnego w sprawach ideologicznych dla podniesienia ideologicznego i artystycznego poziomu literatury radzieckiej. Wytyczne udzielone przez Partię pomogły do zadania druzgocącego ciosu przejawom kosmopolityzmu i płaszczenia się przed współczesną pseudokulturą burżuazyjną, jakie miały miejsce wśród pewnej części naszej inteligencji. Wytyczne te umożliwiły zadanie ciosu rozmaitym przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, bezideowego ślizgania się po powierzchni życia.

Fadiejew podkreśla głęboką słusność uwagi G. M. Malenkowa w referacie sprawozdawczym, że w pokazaniu tego co nowe, co przodkaje, literatura radziecka — bynajmniej nie zawsze odstawia niustraszenie i wiernie sprzecznosci i trudności, które ZSRR napotyka w swym marszu naprzód.

W dramaturgii, na przykład, wśród części pisarzy obiegała fałszywa teoria, że radzieckie sztuki teatralne powinny być pozbawione konfliktu. Trzeba było interwencji Stalina do „zdemaskowania” tej teorii. Dla całej sztuki radzieckiej — mówi Fadiejew — ogromne znaczenie ma rozwinęta w referacie Malenkowa teza o typowych zjawiskach i charakterach w rzeczywistości radzieckiej. Wśród długotrwałych okłasków całej sali Fadiejew kończy swe przemówienie słowami:

— Jesteśmy wdzięczni Stalinowi za pomoc i naukę i zapewniamy go, że wszystkie nasze siły duchowe poświęcimy sprawie stworzenia literatury nowego komunistycznego świata, literatury, która byłaby gwiazdą przewodnią dla naszych wolnych narodów i dla wszystkich narodów kuli ziemskiej.

MOSKWA (PAP) Agencja TASS podaje:

W dalszym ciągu obrad XIX Zjazdu WKP(b) w dniu 8 bm. przewodniczył na posiedzeniu przedpołudniowym — Andrianow.

Przewodniczący udzielił głosu Aristowowi, który składa następujący wniosek w sprawie referatu sprawozdawczego Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b):

„SPRAWOZDANIE CENTRALNEJ KOMISJI REWIZYJNEJ WKP(b) ZATWIERDZIĆ”

Wniosek zostaje przez Zjazd przyjęty jednomyślnie.

Po przyjęciu rezolucji Zjazd przechodzi do omówienia trzeciego punktu porządku dziennego: „Dyrektwy XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955”. Referat wygłasza przewodniczący Państwowego Komitetu Planowania ZSRR — M. Z. Saburow.

Po przerwie przystapiono do dyskusji nad referatem Saburowa. Jako pierwszy zabiera głos Aristow (Czełabiński). Mówi on o ogromnym znaczeniu XIX Zjazdu Partii dla budowania komunizmu w ZSRR, dla międzynarodowego ruchu komunistycznego.

Tempo dalszego rozwoju Związku Radzieckiego — stwierdza mówca — nakreślone przez nowy plan pięcioletni, jest szybkie, lecz bezwarunkowo realne. Aristow proponuje, by uwzględnić jeszcze szybszą budowę i eksploatację kopalni rudy, wskazując na niedostatecznie szyb-

kie projektowanie zakładów przemysłowych, na konieczność zacieśnienia więzi nauki z produkcją i zwiększenia liczby instytucji naukowych w obwodzie.

Głos zabiera minister przemysłu naftowego Bajbakow. Mówi on o wielkich przemianach, jakie zaszły w przemyśle naftowym i rafineryjnym w okresie między XVIII a XIX Zjazdem. Podjęto kroki w celu szybszej odbudowy przemysłu naftowego w rejonach, które ucierpiały w wyniku okupacji niemiecko-faszystowskiej oraz w celu szerokiego rozwinięcia eksploatacji pól naftowych w nowych rejonach. Między Wołgą a Uralem, w myśl wskazań Stalina, stworzono bazę naftową — drugie Baku.

W zakresie zbadanych zasobów przemysłowych ropy naftowej Związek Radziecki zajmuje obecnie jedno z pierwszych miejsc na świecie, co umożliwi znaczne zwiększenie tempa prac i przedterminowe wykonanie wskazań Stalina w sprawie osiągnięcia rocznego wydobycia ropy naftowej w wysokości 60 milionów ton.

W kraju powstał nowy przemysł gazowy. Zbudowano wielkie gazociągi magistralne i gazownie. Zbadane zasoby gazu naturalnego umożliwiają gazyfikację wielu miast kraju oraz rozwinięcie chemicznego przetwórstwa gazu.

Na posiedzeniu przedpołudniowym wygłosili następnie przemówienia powitalne przedstawiciele kilku zagranicznych partii komunistycznych. Delegaci Zjazdu powitali gości serdecznymi okłaskami. Przemówienia działaczy międzynarodowego ruchu komunistycznego przekształciły się w wielką manifestację przyjaźni i solidarności w walce o pokój, o demokrację i socjalizm.

Serdecznie powitali delegaci sekretarza generalnego Komunistycznej Partii Chin, Liu Szao-Tsi. Przekazując delegatom Zjazdu braterskie pozdrowienia od komunistów chińskich i całego wielkiego narodu chińskiego, Liu Szao-Tsi wśród długotrwałych okłasków odczytuje pismo z pozdrowieniami od KC Komunistycznej Partii Chin do Stalina i delegatów Zjazdu, podpisane przez Mao Tse-Tunga.

Przemawia, witany serdecznie przez delegatów Zjazdu, przewodniczący Komunistycznej Partii Czechosłowacji — Klement Gottwald. Gottwald stwierdza, że wiadomości o zwołaniu XIX Zjazdu WKP(b) i o publikowaniu historycznych dokumentów przedjazdowych, wywołała w Czechosłowacji niezwykle szeroki oddźwięk. Setki tysięcy ludzi pracy w Czechosłowacji, w miastach i wsiach podjęły dla uczczenia Zjazdu socjalistyczne zobowiązania i pomyślnie je realizują.

Bułganin omawia następnie najważniejsze zagadnienia nowego planu pięcioletniego.

Kończącą część przemówienia Bułganin poświęcił sytuacji międzynarodowej. Mówi on o kłopotach agresorów amerykańskich, usiłujących wzniecić pożar wojny światowej. Jeśli agresorzy amerykańscy rozpętają wojnę — mówi Bułganin — spotkają się z druzgocącą odprawą wszystkich miłujących wolność narodów, które nie będą szczydzić sił, aby skończyć na zawsze z kapitalizmem. Słowa te powitał Zjazd długotrwałymi okłaskami.

Po zjeździe odczytano, przyjętą gorącymi okłaskami depeszę powitalną sekretarza generalnego KC Komunistycznej Partii Japonii Tokudy. Depesza stwierdza, że wszyscy postępowi ludzie na świecie i patrioci japońscy wraz z komunistyczną partią Japonii gorąco życzą sukcesów XIX Zjazdowi. Dokumenty wniesione pod obrady Zjazdu świadczą o trwałych zwycięstwach, osiągniętych przez narody Związku Radzieckiego pod przewodnictwem Wielkiego Stalina.

Podczas odczytywania depeszy Tokudy rozlegały się wielokrotnie okłaski delegatów.

Kuźniecowa (Moskwa) mówi o historycznych, na miarę światową zwycięstwach narodu radzieckiego, osiągniętych pod kierownictwem partii komunistycznej, pod przewodnictwem genialnego Wodza i Nauczyciela — Stalina. Dyrektwy w sprawie planu pięcioletniego zawierają wspaniały program dalszego rozwoju ZSRR na drodze do komunizmu.

(Obrady trwają).

Jak już donosiliśmy, w Londynie nastąpiła katastrofa, w której zderzyły się trzy pociągi pasażerskie. Brytyjskie władze kolejowe podały oficjalnie do wiadomości, że w katastrofie tej zginęło 91 osób.

skaa SRR). Babajew stwierdza, że w latach władzy radzieckiej Turkmenska SRR przekształciła się z zacofofanych „kresów” w przodującą republikę radziecką o wysokim rozwiniętym przemyśle i rolnictwie. Pomyślnie rozwija się kultura — narodziła w formie, socjalistyczna w treści.

Babajew mówi o tym, jak wspaniałe perspektywy dalszego rozwoju otwiera przed republiką budowa głównego kanału turkmeńskiego.

I. Benediktow (Moskwa) mówi o sukcesach osiągniętych przez ZSRR w rozwoju rolnictwa. W ciągu krótkiego okresu nie tylko osiągnięto, lecz przekroczone przedwojenny poziom produkcji.

Korotzenko na przykładzie Ukraińskiej SRR ilustruje ogromne osiągnięcia narodu radzieckiego.

PRZEMÓWIENIE BUŁGANINA

Głos zabiera N. Bułganin — jeden z najbliższych współbojowników Stalina. Zjazd wita Bułganina burzliwymi, długotrwałymi okłaskami.

Gdy spojrzymy na drogę, przebytą przez ZSRR od XVIII Zjazdu — mówi Bułganin — można z uczuciem zadowolenia i dumy podkreślić: że polityka naszej Partii była słuszną i kierowała się, jak zawsze, interesami narodu, mając na celu wszechstronne umocnienie państwa radzieckiego. Najcięższym egzaminem dla polityki Partii, jej działalności praktycznej były surowe doświadczenia wielkiej wojny narodowej, gdy rozstrzygała się kwestia: czy Związek Radziecki zachowa swą niezawisłość i kraj nasz pozostanie wolny, czy też przekształcony zostanie w kolonię, a zamieszkujące go narody — w niewolników imperializmu niemieckiego. Po przewyciężeniu ogromnych trudności jakich nie zdołaloby znieść żadne inne państwo, Związek Radziecki osiągnął zwycięstwo, okazał się silniejszy od Niemiec hitlerowskich.

Bułganin mówi dalej o bezprzykładnym bohaterstwie i zwycięstwach Armii Radzieckiej w Wielkiej Wojnie Narodowej. Organizatorem i twórcą wszystkich zwycięstw narodu radzieckiego, Armii Radzieckiej jest Wielki Stalin — stwierdza Bułganin wśród długotrwałych okłasków Zjazdu. Pod bezpośrednim kierownictwem Stalina, w myśl jego genialnych planów przygotowano i przeprowadzono wszystkie decydujące operacje w Wielkiej Wojnie Narodowej, rozgromiono Niemcy hitlerowskie i imperialistyczną Japonię.

Wyniki wojny wykazały całemu światu, jak potężną siłą jest Związek Radziecki. Lata powojenne ponownie zmanifestowały potęgę państwa radzieckiego.

Bułganin omawia następnie najważniejsze zagadnienia nowego planu pięcioletniego.

Kończącą część przemówienia Bułganin poświęcił sytuacji międzynarodowej. Mówi on o kłopotach agresorów amerykańskich, usiłujących wzniecić pożar wojny światowej. Jeśli agresorzy amerykańscy rozpętają wojnę — mówi Bułganin — spotkają się z druzgocącą odprawą wszystkich miłujących wolność narodów, które nie będą szczydzić sił, aby skończyć na zawsze z kapitalizmem. Słowa te powitał Zjazd długotrwałymi okłaskami.

Po zjeździe odczytano, przyjętą gorącymi okłaskami depeszę powitalną sekretarza generalnego KC Komunistycznej Partii Japonii Tokudy. Depesza stwierdza, że wszyscy postępowi ludzie na świecie i patrioci japońscy wraz z komunistyczną partią Japonii gorąco życzą sukcesów XIX Zjazdowi. Dokumenty wniesione pod obrady Zjazdu świadczą o trwałych zwycięstwach, osiągniętych przez narody Związku Radzieckiego pod przewodnictwem Wielkiego Stalina.

Podczas odczytywania depeszy Tokudy rozlegały się wielokrotnie okłaski delegatów.

Kuźniecowa (Moskwa) mówi o historycznych, na miarę światową zwycięstwach narodu radzieckiego, osiągniętych pod kierownictwem partii komunistycznej, pod przewodnictwem genialnego Wodza i Nauczyciela — Stalina. Dyrektwy w sprawie planu pięcioletniego zawierają wspaniały program dalszego rozwoju ZSRR na drodze do komunizmu.

(Obrady trwają).

Jak już donosiliśmy, w Londynie nastąpiła katastrofa, w której zderzyły się trzy pociągi pasażerskie. Brytyjskie władze kolejowe podały oficjalnie do wiadomości, że w katastrofie tej zginęło 91 osób.

Apel Zarządu Gł. ZMP do młodzieży

(Ciąg dalszy ze str. 1.)

mieszkania. Trzeba nieraz żyć bardzo skromnie, by związać koniec z końcem.

Ale co robić by było inaczej? Czy godzić się z trudnościami? Nie chcemy się z nimi godzić! Chcemy żyć lepiej, porządnie. Chcemy się lepiej ubierać i lepiej odżywiać. Chcemy, by z twarzy naszych ojców i matek znikło jak najwięcej trosk i kłopotów. Właśnie o to chodzi Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, taki jest program wyborczy Frontu Narodowego. Ale żeby to osiągnąć, trzeba wzmocnić walkę, trzeba wytrwale łamać przeszkody, szturmować i usuwać trudności.

Zrozumieli to młodzi pionierzy z fabryk im. Strzelczyka w Łodzi i powiadają:

„Co nam dają gorzkie żale? Zatrzymać budowę nowych fabryk i zakładów, jak Nowa Huta albo Żerań? Tak by chcieli amerykańscy i niemieccy kapitaliści i fabrykanci. Oni przed wojną wykorzystywali zacofofanie Polski, wyszukiwali nas, trzymali w zależności od siebie i swych wyrobów.

My rozumiemy, że nasza nadzieja na pokój i lepsze życie jest tylko w szybkim wzroście przemysłu i produkcji.

A za nic nie możemy się zgodzić, żeby Polska Ludowa była bezbronna i wydana na łup naszych wrogów, amerykańskich i hitlerowskich podpalaczy.

Krytyka różnych nieporządków bardzo jest nam potrzebna, ale nie gorzkie żale.

Nie sarkaniem i narzekaniem lecz męstwem, śmiałością i czynem pokażmy drogę wyjścia z trudności, dowiedźmy naszej miłości dla Ojczyzny.

Prez. z mazażami, których stać tylko na biadolenie!

Ojczyźnie potrzebni są ludzie odważni, którzy nie lękają się niewygód i gotowi są pójść tam, gdzie toczy się decydująca bitwa, tam, gdzie się rozstrzygają losy całej walki.

WĘGIEL I STAL — OTO GŁÓWNE ODCINKI BOJU

Przemysł węglowy i metalowy to kluczowe gałęzie naszej gospodarki narodowej. Od nich zależy rozwój, siła i obrona Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dłatego Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej podtrzymuje służną inicjatywę chłopów i dziewcząt ze Strzelczyka, z Cieszczyca, z innych zakładów pracy, z gromad i zwraca się do młodzieży z wezwaniem:

Stawajcie do pionierskiego zaciągu.

Stawajcie do pracy w kopalniach i na najtrudniejszych posterunkach przemysłu metalowego.

Wielkie nadzieje pokłada w nas Partia, władza ludowa i nasz ukończony Prezydent Towarzysz Bierut. Nie zawiedzcie tego zaufania.

Władza ludowa uczyni wszystko aby młodzież miała na powierzonych posterunkach dobre warunki pracy, pełne możliwości nauki i podnoszenia kwalifikacji zawodowych, opanowywania nowoczesnej techniki. Ale nie zawsze od razu można stworzyć takie warunki. Trzeba je w walce wykuwać.

Dłatego potrzebne będzie męstwo, śmiałość i odwaga.

Nie trzeba nam teorzystów, nierobów i bumelantów.

Potrzebni są pionierzy, to znaczy ludzie odważni, którzy nie lękają się stanąć na przedzie i w trudnej walce torować drogę innym.

OJCZYŻNA WZYWA NAJLEPSZYCH CHŁOPCÓW I DZIEWCZĘTA!

Wnieście do kopalni i najważniejszych zakładów pracy swą odwagę, nieustępliwość i zapał. Umacniajcie tam dyscyplinę pracy i rozwijajcie ruch przodownictwa i współzawodnictwa.

Niech idą za wami coraz to nowe zastępy młodych patriotów. Niech za waszym przykładem wola walki z trudnościami przeniknie wszędzie tam, gdzie pracują i uczą się młodzi chłopcy i dziewczęta.

Bierzmy przykład płomiennego patriotyzmu z Tadeusza Kościuszki. Uczmy się od Adama Mickiewicza, który mówił:

Razem, młodzi przyjaciele!
Choć droga stroma i śliska,
gwałt i słabość bronia wchodu!
Gwałt niech się gwałtem odelska,
a ze słabością łamać uczmy się za młodu!

Bierzmy przykład z bohaterstwa wielkich bojowników rewolucji: Ludwika Waryńskiego, Feliksa Dzierżyńskiego, Marcelego Nqotki i Karola Świerczewskiego.

Uczmy się samozaparcia i ofiar-

ności od brygad młodzieżowych, które łamiąc trudności budowały hutę im. Bolesława Bieruta i cementownię w Wierzbicy — nie przerywając pracy, nieraz bez snu i odpoczynku, dopóki zadanie nie zostało wykonane.

Naprzód na bohaterką drogę komсомolskich budowniczych Magnitogorska i Wołgo-Donu.

Bądźmy niezłomni, jak młodzież ludowej Korei, wzorujemy się na odwadze Henri Martina we Francji.

Młodzi robotnicy!

Najlepsi młodzi ślusarze, tokarze, frezery, narzędziowcy, spawacze, elektrycy, mechanicy precyzyjni. Zgłaszajcie swój udział w zaciągu pionierskim — zgłaszajcie się w zakładach ZMP do pracy w najważniejszych zakładach przemysłu metalowego, tam, gdzie trzeba opanować najnowocześniejszą i najbardziej skomplikowaną technikę.

Młodzi chłopcy!

Młodzi pracownicy instytucji i urzędów!

Komu droga jest przyszłość Ojczyzny, kto nie boi się niewygód i trudności — do pierwszych szeregów. Zgłaszajcie swój udział w zaciągu pionierskim — zgłaszajcie się do klubów pracy w kopalniach węgla.

Zetem powey, delegaci na zlot, młodzi przodownicy!

Przodujcie w zaciągu, kroczcie w pierwszych szeregach Budowniczych Polski Ludowej — bądźcie przykładem dla całej młodzieży.

Młodzi wyborcy!

Już za kilkanaście dni staniecie pierwszy raz przed urnami wyborczymi — młodzi obywateli, pełnoprawni synowie naszego narodu. Program Frontu Narodowego kreśli przed wami wspaniałe perspektywy nauki i pracy, budownictwa, które mu równego nie znała historia Polski.

Pamiętajcie:
Nasze poparcie dla programu Frontu Narodowego wyrażamy czynem.

Stawajcie więc w pierwszych szeregach bitwy o lepszą przyszłość — stawajcie w pierwszych szeregach Budowniczych Polski Ludowej. Niech bojują postawa młodych pionierów węgla i stali będzie wzorem i przykładem dla całej młodzieży.

Naprzód do walki o wzrost i jakość produkcji.

Do walki z wrogami ludu, kulażkami — krwiopijcą, spekulatorem i szkodnikiem.

Jesteście współgospodarzami kraju — pracujcie po gospodarzku. Usuwajcie wszystko co nam przeszkadza, co zgnie i zle. Nie omijajcie obojętnie żadnego kamienia leżącego na naszej drodze. Szturmujcie „waskie gardła” produkcji, uczcie się lepiej i wytrwalej.

Stawajcie do zaciągu!

Najlepsi, najodważniejsi, najbardziej wytrwali — na najtrudniejsze posterunki, do walki o szczęście i potęgę Ojczyzny.

ZARZĄD GŁÓWNY
ZWIĄZKU MŁODZIEŻY POLSKIEJ
Warszawa, październik 1952 r.

Wykaz premii Narodowej Pożyczki Rozwoju Sił Polski wylosowanych w dniu 7. X. 52 r.

Premia zł 5000 nr 38037	129904
199562	493258
880267	899569
964702.	
Premie zł 1000 nr 38032	58862
58864	96063
108991	214558
320557	
410631	413355
514345	537764
542178	
639008	667862
673711	685835
722297	
837007	965981.
Premia zł 500 nr 25320	44514
62107	68251
68290	108993
123343	
146048	170096
170098	199475
214552	
267240	278968
299283	299289
320557	
320560	410633
413353	416872
442105.	
Premia zł 500 nr 50170	538933
542171	546831
546836	553925
553930	
576942	577945
577949	598973
598974	
601858	637242
718021	752058
754971	
785234	837008
845258	847323
879784	
886813	935617
960111	978653
997246.	
Premia zł 250 nr 13085	25315
38033	38034
62108	68285
77210	108995
129901	129908
164709	170099
199471	
199471	199570
214467	214557
227541	
227545	241790
267236	279673
279677	
301140	308888
320551	334146
346735	
347239	356203
356207	356208
366506	
384004	390077
410632	410636
410640	
416871	416880
423992	423998
442104	
484094	497505
497509	504162
504165	
512329	514350
542177	542179
546840	
Premia zł 250 nr 553921	589678
589680	596900
601851	609073
609076	
620143	637243
639082	667864
672189	673720
675914	694239
711764	
722294	722296
722298	722299
736473	
736476	744286
745678	745741
745756	
745757	745760
752051	754976
755274	
755504	765694
765696	765699
837004	
837005	861663
879782	880262
880263	
886812	886817
886820	896394
918673	
918675	935614
935618	947884
947886	
960119	964701
964707	965985
965988	
968815	978655

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b)

na XIX Zjeździe Partii

Referat sekretarza KC WKP (b) G. M. Malenkowa

III Partia

Nieustanny wzrost potęg naszej radzieckiej ojczyzny jest wynikiem słusznej polityki Partii komunistycznej i jej pracy organizatorskiej nad wcieleniem tej polityki w życie. Partia, jako przewodnia i kierownicza siła społeczeństwa radzieckiego, zapewniła we właściwym czasie przygotowanie kraju do aktywnej obrony, skierowała wszystkie wysiłki narodu na rozgromienie wroga w latach wojny i ku pracy nad nowym, potężnym rozwojem gospodarki narodowej w okresie powojennym.

Historyczne zwycięstwo narodu radzieckiego w Wielkiej Wojnie Narodowej, przedterminowe wykonanie planu czwartej pięcioletki, dalszy rozwój gospodarki narodowej, podniesienie dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego życia narodu radzieckiego, umocnienie jedności moralno - politycznej radzieckiego społeczeństwa i przyjaźni narodów naszego kraju, zespolenie wokół Związku Radzieckiego wszystkich sił obozu pokoju i demokracji — oto główne wyniki potwierdzające słusność polityki naszej partii (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Okres sprawozdawczy był okresem dalszego umocnienia Partii, okresem utrwalenia całkowitej jedności i zwartości szeregów partyjnych. Zdobyta w zacieklej walce z wrogami leninizmu jedność naszej Partii jest najcharakterystyczniejszą cechą jej stanu wewnętrznego, jej życia wewnętrznego. W tym tkwi źródło siły i niezwykłości naszej Partii (długotrwałe oklaski).

Jedność szeregów Partii była rozstrzygającym warunkiem zwycięstwa narodu radzieckiego w Wielkiej Wojnie Narodowej. W dniach najcięższych doświadczeń Wielkiej Wojny Narodowej, kiedy rozstrzygały się losy ojczyzny, Partia nasza działała jak jednolita organizacja bojowa, nie znająca wahań i rozbieżności w swych własnych szeregach. W świetle wyników wojny odstania się przed nami ogrom znaczenia tej nieublaganej walki, którą prowadziła w ciągu szeregu lat nasza Partia z wszelkimi wrogami marksizmu-leninizmu, z wyrodkami trockistowsko - bucharinowskimi, z kapitulantami i zdrajcami, którzy usiłowali sprowadzić Partię ze słusznej drogi i rozbić jedność jej szeregów.

Dotychczasowe doświadczenia dowiodły, że ci nikczemni zaprzęcy i zdrajcy oczekiwali napadci zbrojnej na Związek Radziecki, liczyli na to, że w ciężkiej chwili zadadzą państwu radzieckiemu cios sztyłem w plecy, aby przysłużyć się wrogom naszego narodu. Rozgromiwszy podziemie trockistowsko-bucharinowskie, które było ośrodkiem przyciągania wszystkich antyradzieckich sił w kraju, oczyściliśmy od wrogów narodu nasze organizacje partyjne i radzieckie, Partia zniweczyła w ten sposób w porę wszelką możliwość ukazania się w ZSRR „piętej kolumny“ i przygotowała politycznie kraj do aktywnej obrony. Nie trudno zrozumieć, że gdyby nie zrobiono tego na czas, znaleźlibyśmy się w dniach wojny w sytuacji ludzi ostrzeliwanych i z frontu i z zaplecza i moglibyśmy przegrać wojnę.

Niezachwianą zwartość swoich szeregów zawiązała Partia przede wszystkim naszemu Wodzowi i Nauczycielowi, Towarzyszowi Stalinowi, który obronił leninowską jedność Partii. (Wszyscy wstają. Burzliwe, długotrwałe oklaski, przechodzące w owację). Jedność szeregów partyjnych była, jest i będzie podstawą mocy i niezwykłości naszej Partii. Zahartowana w ogniu surowych doświadczeń wojny i w walce z trudnościami okresu powojennego, Partia przysłała na obecny Zjazd jeszcze bardziej wzmocniona i zjednoczona, jak nigdy jeszcze zespolona wokół swego Komitetu Centralnego (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Siła naszej Partii polega na tym, że jest ona związana organicznie z szerokimi masami i jest partią prawdziwie ludową, partią, której polityka odpowiada żywotnym interesom narodu. W pracy nad zespoleniem mas pracujących wokół Partii, nad wychowaniem ich w duchu komunizmu podniosła się poważnie rola takich organizacji masowych jak radzieckie związki zawodowe i Komsomol. W walce o wolność i niezawisłość naszego kraju, o zbudowanie społeczeństwa komunistycz-

nych, Partia nasza zespoliła się jeszcze ściślej z narodem i zacieśniła więź z szerokimi masami pracującymi. Naród radziecki jednomyślnie popiera politykę Partii i darzy ją całkowitym zaufaniem (burzliwe oklaski).

Dobrym świadectwem umocnienia więzi Partii z masami i umocnienia jej autorytetu w narodzie radzieckim jest wzrost szeregów partyjnych. Gdy zbierał się XVIII Zjazd, Partia liczyła w swych szeregach 1.588.852 członków Partii i 888.814 kandydatów na członków Partii, czyli łącznie 2.477.666 osób. Na dzień 1 października 1952 r. do Partii należy 6.882.145 osób, w tym 6.013.259 członków Partii i 868.886 kandydatów na członków Partii (oklaski).

W latach Wielkiej Wojny Narodowej, pomimo poważnych strat Partii na frontach, jej stan liczebny nie tylko się nie zmniejszył, lecz zwiększył o przeszło 1.600 tysięcy osób. Do Partii weszli najbardziej niezłomni ludzie radzieccy spośród żołnierzy i oficerów Radzieckiej Armii i Marynarki, którzy walczyli dzielnie na frontach, spośród przedujących przedstawicieli klasy robotniczej, chłopstwa kołchozowego i inteligencji radzieckiej, którzy ofiarnie wykuwali na zapleczu zwycięstwo nad wrogiem.

Po zakończeniu wojny, KC Partii postanowił nieo zahamować przyjmowanie do Partii, ale mimo to odbywało się ono intensywnie. Partia nie mogła nie zauważyć, że szybki wzrost jej szeregów ma również swoje minusy, prowadzi do pewnego spadku poziomu świadomości politycznej szeregów partyjnych, do pewnego pogorszenia jakościowego składu Partii.

Wytworzyła się pewna dysproporcja między ilościowym wzrostem szeregów Partii a poziomem wykształcenia politycznego członków i kandydatów na członków Partii. W celu zlikwidowania tej dysproporcji oraz dalszej poprawy jakościowego składu Partii, Komitet Centralny uznał za konieczne nie forsować dalszego wzrostu szeregów Partii i skupić uwagę organizacji partyjnych na zadaniach podniesienia poziomu politycznego członków i kandydatów na członków Partii.

Zgodnie ze wskazaniami KC organizacje partyjne zaczęły starannie dobierać kandydatów do szeregów Partii, zwiększyły wymagania wobec wstępujących, rozwinęły szeroko pracę nad wyszkoleniem politycznym komunistów. W rezultacie mamy niewątpliwie podniesienie się poziomu politycznego szeregów partyjnych, świadomości marksistowsko - leninowskiej naszych kadr.

Nie można jednak uważać, że rozwiązane już zostało postawione przez Partię zadanie likwidacji takiego stanu rzeczy, by wzrost szeregów partyjnych wyprzedzał przygotowanie polityczne komunistów. Wobec tego należy kontynuować politykę ograniczonego przyjmowania do Partii, podniesienia pracy nad wykształceniem politycznym i zahartowaniem partyjnym komunistów, albowiem Partia jest silna nie tylko ilością swych członków, lecz przede wszystkim ich jakością.

W okresie powojennym szczególnego znaczenia nabrały zagadnienia umocnienia organów partyjnych, usprawnienia ich działalności i wzmocnienia pracy organizacji partyjnych.

Nowe zadania, jakie stanęły przed krajem w związku z zakończeniem wojny i przejściem do budownictwa pokojowego, wymagały poważnego podniesienia pracy wewnątrzpartyjnej i podniesienia poziomu kierownictwa organizacji partyjnych w zakresie działalności państwowej i gospodarczej. Chodzi o to, że warunki okresu wojennego narzuciły metodom kierownictwa partyjnego pewne specyficzne właściwości, a także wywołały poważne braki w pracy organów partyjnych i organizacji partyjnych. Znalazło to wyraz przede wszystkim w tym, że organy partyjne osłabiły uwagę udzielaną pracy partyjno - organizacyjnej i ideologicznej, wskutek czego w wielu organizacjach partyjnych praca ta została zaniedbana. Powstawało pewne niebezpieczeństwo oderwania organów partyjnych od mas i przekształcenia ich z organów kierownictwa politycznego, z organizacji bojo-

wych i samodzielnych w swoiste instytucje administracyjno - dyspozycyjne, niezdolne do przeciwstawienia się wszelkim objawom partykularyzmu i zasklepienia się w ramach danego resortu oraz innym tendencjom antypaństwowym, niedostrzegające oczywistych wypaczeń polityki Partii w budownictwie gospodarczym, naruszania interesów państwa.

Ażeby zapobiec temu niebezpieczeństwu i pomyślnie rozwiązać zadanie umocnienia terenowych organów partyjnych i wzmocnienia pracy organizacji partyjnych, trzeba było zlikwidować zaniedbanie w pracy partyjno - organizacyjnej oraz ideologicznej i położyć kres takim zjawiskom, jak przeszczipianie na grunt partyjnych organizacji administracyjnych metod kierowania, wiodących do biurokratyzacji pracy partyjnej, osłabiających aktywność i inicjatywę mas partyjnych.

Komitet Centralny zwrócił uwagę organizacji partyjnych na zadanie konsekwentnego wcielania w życie zasady wewnątrzpartyjnej demokracji, na zadanie rozwijania krytyki i samokrytyki, na zadanie wzmocnienia na tym gruncie kontroli mas partyjnych nad działalnością organów partyjnych, to bowiem jest kluczem do wzrostu całej pracy partyjnej, do podniesienia aktywności i inicjatywy organizacji partyjnych i członków Partii. Dokonane przez Partię posunięcia w dziedzinie rozwijania wewnątrzpartyjnej demokracji i samokrytyki pomogły w znacznej mierze organizacjom partyjnym do przewyciężenia braków w stanie pracy partyjno - politycznej, odegrały poważną rolę w jej rozwoju. Na tym gruncie wzrosła się aktywność i inicjatywa członków Partii, umocniły się podstawowe organizacje partyjne przedsiębiorstw, kołchozów i instytucji, ożywiła się ich praca, wzrosła się kontrola mas partyjnych nad działalnością organów partyjnych, wzrosła rola plenarnych posiedzeń komitetów partyjnych i aktywu partyjnego.

Byłoby jednak błędem nie widzieć, że poziom pracy partyjno-politycznej wciąż jeszcze pozostaje w tyle za wymogami życia, za zadaniami wysuwanymi przez Partię. Trzeba stwierdzić, że w pracy organizacji partyjnych są jeszcze niedociągnięcia i błędy; w życiu naszych organizacji partyjnych jest jeszcze niemało ujemnych, a niekiedy nawet chorobliwych zjawisk, które należy poznać, które należy widzieć, ujawnić, ażeby je usunąć, przewyciężyć i zapewnić dalszy pomyślny marsz naprzód.

Na czym polegają te niedociągnięcia, błędy, ujemne i chorobliwe zjawiska i jakie są w związku z tym zadania Partii?

1) Samokrytyka i zwłaszcza krytyka oddolna bynajmniej nie w pełnej mierze i nie we wszystkich organizacjach partyjnych stała się główną metodą, przy której pomocy powinniśmy ujawniać i przewyciężać nasze błędy i braki, nasze słabości i bolączki.

W organizacjach partyjnych obserwuje się jeszcze niedoceniaenie roli krytyki i samokrytyki w życiu Partii i państwa, toleruje się przesładowanie i szykany za krytykę. Nierzadko można się zetknąć z działaczami, którzy nieustannie krzyczą o swym oddaniu dla Partii, w rzeczywistości zaś nie noszą krytyki od dołu, tłumia ją i mszczą się na krytykujących. Znanych jest niemało faktów, kiedy biurokratyczny stosunek do krytyki i samokrytyki wyrządził wielką szkodę sprawie Partii, zabił inicjatywę organizacji partyjnej, podważał autorytet kierownictwa w masach partyjnych i zakorzenił w życiu poszczególnych organizacji partyjnych antypartyjne nawyki biurokratów, śmiertelnych wrogów Partii.

Partia nie może nie brać pod uwagę faktu, że tam, gdzie krytyka i samokrytyka traktowana jest po macoszemu, gdzie osłabła kontrola mas nad działalnością organizacji i instytucji — tam nieuchronnie rodzą się takie potworne zjawiska, jak biurokracyzm, gnienie, a nawet rozkład poszczególnych ogniw naszego aparatu. Oczywiście, że tego rodzaju zjawiska nie są u nas szeroko rozpowszechnione. Nasza Partia jest silna i zdro-

wa jak nigdy. Należy jednak zdać sobie sprawę, że te niebezpieczne bolączki nie rozpowszechniły się na szeroką skalę jedynie dlatego, iż Partia stosując broń krytyki i samokrytyki w porę, otwarcie i śmiało je ujawniała, zadawała stanowcze ciosy konkretnym przejawom zarozumiałstwa, biurokratyzmu i gnicia. Mądre kierowanie polega właśnie na tym, żeby umieć dojrzeć niebezpieczeństwo w zarodku i nie pozwolić mu rozrosnąć się do groźnych rozmiarów.

Krytyka i samokrytyka — to wypróbowany oręż Partii w walce z brakami, błędami, chorobliwymi zjawiskami, które podkopują zdrowy organizm Partii. Krytyka i samokrytyka nie osłabiają, lecz umacniają państwo radzieckie, radziecki ustrój społeczny — i to jest oznaką jego siły i żywotności.

W chwili obecnej rzeczą szczególnie ważną jest zapewnienie rozwoju samokrytyki i krytyki od dołu, wydatnie nieublaganej walki — jako najgorszym wrogiem Partii — tym, którzy przeszkadzają w rozwijaniu krytyki naszych braków, tłumią krytykę, tolerują przesładowanie i szykany za krytykę. Rzecz w tym, iż w związku ze zwyciężkami zakończeniem wojny i wielkimi sukcesami gospodarczymi w okresie powojennym, w szeregach Partii rozwinął się bezkrytyczny stosunek do braków i błędów w pracy organizacji partyjnych, gospodarczych i innych.

Fakty świadczą, że sukcesy zrodziły w szeregach Partii nastroje zadowolenia z siebie, błogostanu i filisterskiej niefrasobliwości, chęć spoczywania na laurach i życia zasługami przeszłości. Pojawiło się niemało pracowników, którzy uważają, że „wszystko możemy“, „coś to jest dla nas“, że „wszystko idzie dobrze“ i nie ma co zwracać sobie głowy taką mało przyjemną sprawą jak ujawnianie braków i błędów w pracy, jak walka z ujemnymi i chorobliwymi zjawiskami w naszych organizacjach.

Te szkodliwe w swych następstwach nastroje ogarnęły część wadliwie wychowanych i chwiejnych pod względem partyjnym kadr. Kierownicy organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych nierzadko przekształcają zebrania, posiedzenia aktywu, posiedzenia plenarne i konferencje w popisy, w okazje do samochwalstwa, wskutek czego błędy i braki w pracy, bolączki i słabości nie są ujawniane i poddawane krytyce, co wzmagá nastroje zadowolone z siebie i niefrasobliwości. Do organizacji partyjnych przeniknęły nastroje bez troski. Wśród pracowników partyjnych, gospodarczych, radzieckich i innych obserwuje się osłabienie czujności, gapistość, fakty rozgłaszania tajemnic partyjnych i państwowych. Niektórzy pracownicy, pochłonięci gospodarczymi sprawami i sukcesami, zaczynają zapominać, że wciąż jeszcze istnieje kapitalistyczne otoczenie i że wrogość państwa radzieckiego uporczywie usiłują nasyłać do nas swoje agenty, wykorzystywać do swych brudnych celów chwiejne elementy społeczeństwa radzieckiego.

Ażeby pomyślnie posuwać naszą sprawę naprzód, trzeba prowadzić zdecydowaną walkę z ujemnymi zjawiskami, skierowywać uwagę Partii i wszystkich ludzi radzieckich na usuwanie braków w pracy, w tym celu zaś rzeczą konieczną jest rozwijanie na szeroką skalę samokrytyki, a zwłaszcza krytyki od dołu.

Aktywny udział najszerszych mas pracujących w walce z brakami w pracy i z ujemnymi zjawiskami w życiu naszego społeczeństwa jest dobitym świadectwem prawdziwego demokratyzmu ustroju radzieckiego i wysokiego stopnia uświadomienia politycznego ludzi radzieckich. W krytyce oddolnej znajduje swój wyraz twórca inicjatywa i samodzielna twórczość milionów ludzi pracy, ich troska o umocnienie państwa radzieckiego. Im szerzej będzie się rozwijała samokrytyka i krytyka oddolna, tym pełniejsze ujęcie znajdą twórcze siły i energia naszego narodu, tym mocniej będzie wzrastało i krzepło w masach uczucie, iż są one gospodarzem kraju.

Błędem jest sądzić, że krytyka oddolna może rozwijać się sama przez się, samorzutnie. Krytyka oddolna może narastać, rozszerzać się jedynie pod tym warunkiem, że każdy, kto występuje ze zdrową krytyką, be-

dzie przekonany, iż znajdzie w naszych organizacjach poparcie, a wskazane przez niego braki będą rzeczywiście usuwane. Trzeba, żeby organizacje partyjne i pracownicy partyjni, wszyscy nasi kierownicy przodowali tej sprawie i dawali przykład uczciwego i sumiennego stosunku do krytyki. Obowiązkiem wszystkich kierowników, zwłaszcza działaczy partyjnych, jest stwarzanie takich warunków, żeby wszyscy uczciwi ludzie radzieccy mogli śmiało i bez obawy występować z krytyką braków w pracy organizacji i instytucji. Zebrania, posiedzenia aktywu, posiedzenia plenarne, konferencje we wszystkich organizacjach powinny w rzeczywistości stać się szeroką trybuną śmiałej i ostrej krytyki braków.

Wytrwała walka z brakami i bolączkami w pracy organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych i innych powinna być codzienną sprawą całej Partii. Komunista nie ma prawa obojętnie odnosić się do chorobliwych zjawisk i braków w pracy, a tym bardziej ukrywać ich przed Partią. Jeśli w tej lub innej organizacji sprawy stoją źle, jeśli dzieje się coś ze szkodą dla interesów Partii i państwa, obowiązkiem członka Partii jest, bez względu na osoby, powiadamiać o brakach kierownicze organa partyjne aż do Komitetu Centralnego Partii włącznie. Jest to obowiązkiem każdego komunisty, jego najważniejszą powinnością partyjną. Spotykamy u nas kierowników, którzy uważają, że jeśli podlegli im pracownicy powiadamiają o brakach Komitet Centralny Partii, przeszkadza im to w kierowaniu i podważa ich autorytet. Trzeba stanowczo położyć kres tego rodzaju szkodliwym i głęboko antypartyjnym poglądom.

Zadanie Partii polega na tym, żeby na coraz szerszą skalę rozwijać krytykę i samokrytykę, usuwać wszystko, co stoi temu na przeszkodzie. Im szerzej będziemy wciągali masy do walki z brakami w pracy, im silniejsza będzie oddolna kontrola działalności wszystkich naszych organizacji, tym większe będziemy osiągalni sukcesy we wszystkich dziedzinach. Konsekwentne wprowadzenie w życie hasła krytyki i samokrytyki wymaga stanowczej walki ze wszystkimi, którzy przeszkadzają w jej rozwoju, którzy przesładowują i szykanują za krytykę. Pracownicy, którzy nie sprzyjają rozwijaniu krytyki i samokrytyki, są hamulcem w naszym marszu naprzód, nie dojrżeli do tego, żeby być kierownikami i nie mogą liczyć na zaufanie Partii.

2) Wśród części naszych pracowników partyjnych, radzieckich, gospodarczych i innych wciąż jeszcze słaba jest dyscyplina partyjna i państwowa.

W naszych kadrach jest jeszcze niemało pracowników, którzy mają formalny stosunek do uchwał Partii i rządu, nie przejawiają aktywności i wytrwałości w walce o wcielenie tych uchwał w życie, nie troszczą się o to, że stan ich pracy jest zły i że przynosi to szkodę interesom państwa. Formalny stosunek do uchwał Partii i rządu, bierny stosunek do ich wykonywania, to wady, które należy wyplenić w najbardziej bezwzględny sposób. Partii potrzebni są nie zaskorupiali i bezdušní urzędnicy, którzy stawiają osobisty spokój ponad interesy sprawy, lecz nieustraszeni i ofiarni bojownicy o wykonanie dyrektyw Partii i rządu, którzy stawiają interesy państwowe ponad wszystko.

Jednym z najniebezpieczniejszych i najgorszych przejawów naruszania dyscypliny partyjnej i państwowej jest ukrywanie przez niektórych pracowników prawdy o istotnym stanie rzeczy w podległych im przedsiębiorstwach i instytucjach, upiększanie wyników pracy. Komitet Centralny i rząd ujawniły fakty, kiedy niektórzy pracownicy stawali ciasne resortowe i partykularne interesy ponad interesy ogólnopaństwowe i pod pozorem troski o podległe im przedsiębiorstwa ukrywali przed państwem zasoby materialne, którymi dysponowali, wkroczyli na drogę naruszania ustaw partyjnych i państwowych.

Znane są również fakty, kiedy pracownicy gospodarczy, za pobłażliwym przyzwoleniem organizacji partyjnych, świadomie przedstawiali zbyt wysokie zapotrzebowania na

(Ciąg dalszy na str. 4)

REFERAT SEKRETARZA KC WKP (b) G. M. MALENKOWA

(Ciąg dalszy ze str. 3)

surowiec i materiały lub w wypadku niewykonania planów produkcyjnych zezwalają na dopisywanie pozycji w sprawozdaniach o produkcji.

Znalazło się niemało pracowników, którzy zapomnieli, że powierzone im pieczęcie i kierownictwo przedsiębiorstwa są przedsiębiorstwami państwowymi i usiłują przekształcić je we własny folwark, gdzie taki, za przeproszeniem, kierownik rządzi się jak szara gęś (śmiech na sali). Wielkie zło tkwi w tym, że mamy niemało pracowników, którzy uważają, iż uchwały partyjne i ustawy radzieckie ich nie obowiązują, którzy wyobrazi sobie, iż rzekomo istnieją u nas dwie dyscypliny: jedna — dla ludzi szeregowych, druga zaś — dla kierowników. Tacy „kierownicy” sądzą, że wszystko im wolno, że mogą nie liczyć się z porządkami państwowymi i partyjnymi, że mogą naruszać ustawy radzieckie, warcholnić i uprawiać samowolę.

Partia wymaga od wszystkich swoich członków, a tym bardziej od kadr kierowniczych, szczerości i uczciwości, bezapelacyjnego spełnienia obowiązku partyjnego i państwowego, i Partia nie może ufać ludziom działającym na szkodę państwa, usiłującym uprawiać kręćta wobec rządu, oszukiwać Partię i państwo. Jakiegokolwiek oszukiwania Partii i państwa, bez względu na formę, w jakiej się ono wyraża, jakichkolwiek prób oszukiwania przez zatajenie, względnie przez wypaczenie prawdy, nie wolno traktować inaczej niż jako najcięższe przestępstwo wobec Partii. Czas już zrozumieć, że w naszej Partii jedna jest dyscyplina zarówno dla członków szeregowych jak i dla kierowników, że ustawy radzieckie jednakowo obowiązują wszystkich ludzi radzieckich — wielkich i małych. Dla kierowników winnych nieuczciwego stosunku do wykonywania uchwał Partii i rządu, dopuszczających się bezprawia i samowoli, nie może być żadnych względów z tytułu ich stanowiska.

Zadanie polega na tym, żeby stanowczo położyć kres naruszeniu dyscypliny partyjnej i państwowej, przejawom braku odpowiedzialności i ślamazarowości, formalnego stosunku do uchwał Partii i rządu, żeby nieustannie zwiększać u wszystkich naszych pracowników poczucie obowiązku wobec Partii i państwa, nieubłaganie tępić nieszczerść i nieuczciwość. Jest rzeczą niedopuszczalną, by w szeregach Partii pozostawali pracownicy, którzy usiłują ukryć przed Partią prawdę i oszukiwać ją. Nieugięte stanie na straży interesów naszej ojczyzny, aktywna i nieustanna walka o wykonanie uchwał Partii i rządu — oto pierwszy obowiązek każdego pracownika Partii i państwa.

3) Wskazanie Wielkiego Lenina, że główną rzeczą w pracy organizacyjnej jest właściwy dobór ludzi i kontrola wykonania — wcielane jest w życie w sposób jeszcze niezadowolający.

Fakty wykazują, że właściwy dobór ludzi i kontrola wykonania bynajmniej nie stały się jeszcze w rzeczywistości rzeczą główną w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych.

Zła organizacja faktycznego wykonania dyrektyw centralnych i własnych uchwał, brak należytej kontroli ich wykonania — oto jeden z najbardziej rozpowszechnionych i głęboko zakorzenionych braków w praktycznej pracy organizacji radzieckich, gospodarczych i partyjnych. Nasze organizacje i instytucje wydają więcej niż trzeba rozmaitych uchwał, dyrektyw i poleceń, mało jednak troszczą się o to, czy są one wykonywane i jak są wykonywane. A przeciwieństwo rzeczy polega na tym, żeby je wykonywać nie w sposób biurokratyczny, lecz jak należy. Nieuczciwy, nieodpowiedzialny stosunek do wykonywania dyrektyw organów kierowniczych jest najniebezpieczniejszym i najgorszym przejawem biurokratyzmu. Doświadczenie wykazuje, że nawet dobrzy pracownicy, jeśli są pozostawieni sami sobie, bez kontroli i sprawdzania ich działalności — zaczynają się psuć i popadać w biurokratyzm.

Najważniejsze zadanie Partii polega na tym, aby wzmocnić wszechstronnie kontrolę i sprawdzanie wykonania w całym systemie kierownictwa, w pracy wszystkich organizacji i instytucji od góry do dołu. W tym celu trzeba zwiększyć osobistą odpowiedzialność kierowników wszystkich organizacji i instytucji za kontrolę wykonania decyzji Partii i rządu, poważnie usprawnić pracę aparatu kontrolnego i rewizyjnego

zarówno w centrum jak i w terenie, zasilić go kadrami w taki sposób, aby skierować do tej pracy ludzi cieszących się autorytetem, doświadczonych i politycznie wyrobionych, zdolnych do bezapelacyjnego strzeżenia interesów państwa. Konieczne jest znaczne wzmocnienie roli kontroli partyjnej, skupienie uwagi organów partyjnych na kontroli wykonania uchwał Partii i rządu. Trzeba ażeby nasze organy kierownicze opierały się w swej pracy w dziedzinie kontroli wykonania na szerokiej masach ludzi pracy, na organizacjach partyjnych, związkowych i komsomolskich, na aktywnym rad terenowych. Jedynie połączenie odgórnej kontroli wykonania z kontrolą oddolną ze strony partyjnych i bezpartyjnych mas zapewni usunięcie w porę niedociągnięć w pracy naszych organizacji i instytucji, stworzy warunki, w których uchwały i dyrektywy będą wykonywane w porę i sprawnie, po bolszewicku.

Decydującą siłą kierownictwa partyjnego i państwowego są kadry i bez prawidłowego doboru i wychowania kadr niemożliwe jest wcielenie w życie linii politycznej Partii. Główne zadanie w dziedzinie doboru kadr polega na tym, aby polepszać wszechstronnie skład jakościowy pracowników, uzupełniać nasze organizacje partyjne, państwowe i gospodarcze ludźmi oddanymi interesom Partii i państwa, znającymi się dobrze na rzeczy i zdolnymi do posuwania pracy naprzód.

W wyniku przeprowadzonej przez Partię pracy, skład kadr kierowniczych znacznie się poprawił. Nie oznacza to jednak, że zadanie poprawy jakościowego składu personelu kierowniczego zostało całkowicie rozwiązane. Obecnie, gdy wszystkie gałęzie gospodarki wyposażone zostały w nowoczesną technikę, a poziom kulturalny narodu radzieckiego niezmiernie wzrósł, wymagania w stosunku do personelu kierowniczego zmieniły się, wzrosły. Kierować przez myśl i gospodarką rolą oraz apatem partyjnym i państwowym powinni ludzie kulturalni, znający się na rzeczy, zdolni do wniesienia świeżego prądu i do popierania wszystkich co przodujące, postępowe i do rozwijania tego w sposób twórczy. Mamy ku temu wszystkie możliwości, ponieważ baza dla doboru i wysuwania personelu kierowniczego, odpowiadającego takim wymaganiom, stała się szersza niż była dotychczas.

Dalsze wzmocnienie składu personelu kierowniczego zależy obecnie w głównej mierze od prawidłowej organizacji poznawania i doboru pracowników, a dla osiągnięcia tego celu konieczne jest przede wszystkim usunięcie niedociągnięć, błędów i wypaczeń w pracy z kadrami. A niedociągnięć w tej dziedzinie mamy niemało.

Główne niedociągnięcia polega na tym, że niektórzy kierownicy dobierają kadry nie według kryteriów politycznych i rzeczowych, lecz sposobem familijnym, przyjacielskim, po sąsiedzku. Zdarza się nierzadko, że pracownicy uczciwi i znający się na rzeczy, lecz szorstcy i odnoszący się w sposób nieprzejednany do niedociągnięć i dlatego sprawiający kłopoty kierownikowi, są rugowani pod różnymi pretekstami i zastępowani przez ludzi wstpliwiej wartości, względnie przez ludzi zgola nieodpowiednich do danej pracy, lecz za to dogodnych dla niektórych kierowników i idących im na rękę.

Wskutek tego rodzaju wypaczeń linii Partii w doborze i wysuwaniu kadr, tworzą się w niektórych organizacjach rodzińki złożone ze swoich ludzi związanych kumoterstwem, stawiających interesy grupowe ponad interesy partyjne i państwowe. Nic przeto dziwnego, że podobna sytuacja prowadzi zazwyczaj do demoralizacji i gnicia. Tak było np. w Ulianowskiej organizacji partyjnej, gdzie część pracowników gospodarczych, radzieckich, i partyjnych z kierownictwa organizacji obwodowej zdemoralizowała się, wkroczyła na drogę defraudacji, trwonienia i rozkradania mienia państwowego.

Wielką szkodę sprawie dalszego polepszenia składu kadr kierowniczych wyrządza kancelaryjne, biurokratyczne podejście do poznawania i doboru pracowników. Często-kroć dokonuje się doboru pracowników według danych ankietowych i formalnych zaświadczeń, bez gruntownego sprawdzenia zawodowych i politycznych walorów pracownika. W dziedzinie doboru kadr zakorzeniła się wadliwa praktyka zaocznego zatwierdzania lub mianowania pracowników, bez osobistego z nimi kontaktu. Jest rzeczą zrozumiałą, że przy tego rodzaju formalnym, bu-

rokratycznym podejściu do sprawy doboru kadr, nie można w sposób właściwy rozstrzygnąć zagadnienia, czy dany pracownik nadaje się do pracy do której jest polecany, czy też nie nadaje się. Nie wyjaśniony zalet i wad pracownika, nie sposób określić, na jakim stanowisku jego zdolności osobiste mogą znaleźć najlepsze zastosowanie.

Obowiązkiem organizacji partyjnych jest dbać o to, aby we wszystkich ogniwach naszego aparatu ściśle przestrzegano ustalonych przez naszą Partię zasad doboru i rozmieszczenia kadr. Należy prowadzić zdecydowaną walkę ze stosunkami familijnymi i kumoterstwem, zerwać z biurokratycznym stosunkiem do sprawy poznawania i doboru kadr. Należy podnieść na wyższy poziom pracę organów partyjnych w dziedzinie poznawania i doboru kadr oraz w znacznym stopniu wzmocnić kontrolę partyjną nad stanem tej sprawy w organizacjach radzieckich i gospodarczych.

Zadanie polega na tym, aby dobór ludzi i kontrola wykonania stały się rzeczywiste główne momentem w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych. Należy pamiętać, że cel kontroli wykonania polega przede wszystkim na tym, aby wykryć niedociągnięcia, ujawnić fakty bezprawia, pomóc radą uczciwym pracownikom, nieoprawnych ukarać i doprowadzić do wykonania powziętej uchwały, studium doświadczenia i na jego podstawie zapewnić najszlachetniejsze, najkorzystniejsze, najlepsze z punktu widzenia oszczędności rozwiązanie postawionego zadania. Nie wolno tolerować biurokratycznego podejścia do kontroli wykonania, nie należy obawiać się anulowania lub skorygowania powziętej uchwały, jeżeli wyjdzie na błędność lub nieścisłość.

Kontrola wykonania związana jest nierozdzielnie z zadaniem likwidowania niedociągnięć na odcinku doboru kadr; zgodnie z wynikami kontroli należy usuwać złych, nienadających się, zacofanych i nierzetelnych pracowników i zastępować ich ludźmi lepszymi, odpowiednimi, przodującymi i uczciwymi; kontrola wykonania powinna przyczynić się do wysuwania nowych ludzi, umiejących nadać bieg sprawom, stojących na straży interesów państwa.

4) W wielu organizacjach partyjnych nie docenia się pracy ideologicznej, na skutek czego praca ta nie nadaje za zadaniami Partii, a w szeregu organizacji jest całkowicie zaniebana.

Praca ideologiczna jest naczelnym obowiązkiem Partii i niedocenianie jej może wyrządzić interesom Partii i państwa szkody nie do powetowania. Powinniśmy zawsze pamiętać, że wszelkie osłabienie wpływu ideologii socjalistycznej oznacza wzmocnienie wpływu ideologii burżuazyjnej.

W naszym społeczeństwie radzieckim nie ma i być nie może bazy klasowej dla panowania ideologii burżuazyjnej. Panuje u nas ideologia socjalistyczna, której niewzruszoną podstawą jest marksizm-leninizm. Jednakże zachowały się u nas jeszcze pozostałości ideologii burżuazyjnej, przeżytki psychologii i moralności prywatnego posiadacza. Przeżytki te nie obumierają same przez się, są bardzo żywotne, mogą się rozwijać i należy je zdecydowanie zwalczać. Nie jesteśmy również zabezpieczeni przed przenikaniem do nas obcych poglądów, idei i nastrojów z zewnątrz, ze strony państw kapitalistycznych, i od wewnątrz — ze strony nierozgromionych jeszcze ostatecznie przez Partię resztek grup wrogich władzy radzieckiej. Nie wolno zapominać, że wrogowie państwa radzieckiego usiłują rozpowszechniać, podsycać i rozdmuchiwać wszelkie niezdrowe nastroje, demoralizować pod względem ideologicznym chwytne elementy naszego społeczeństwa.

Niektóre nasze organizacje partyjne, pochłonięte sprawami gospodarczymi, zapominają o zagadnieniach ideologii, pozostawiają je na uboczu. Nawet w takich przodujących organizacjach partyjnych, jak np. moskiewska, poświęca się pracy ideologicznej nie dość uwagi.

A to nie uchodzi płazem. Tam, gdzie słabnie zainteresowanie sprawami ideologii, powstaje podatny grunt dla ożywienia wrogich nam poglądów i pojęć.

Te odcinki pracy ideologicznej, które z jakichś względów wypadają z pola widzenia organizacji partyjnych, te odcinki, na których słabnie kierownictwo i wpływ Partii, usiłują opanować obcy ludzie, wszelkiego rodzaju elementy, rekrutujące się z niedobitków rozgromionych przez Partię grup antyleninowskich, i wykorzystywać dla przemycania swej li-

ni, dla wskrzeszania i rozpowszechniania najrozmaitszych niemarksistowskich „punktów widzenia” i „koncepcji”.

Niedocenianie pracy ideologicznej jest w znacznej mierze wynikiem tego, że pewna część naszych kadr kierowniczych nie pracuje nad podniesieniem poziomu swego oświatowania, nie uzupełnia swych wiadomości z dziedziny marksizmu-leninizmu, nie przyswaja sobie bogatego historycznego doświadczenia Partii. A bez tego nie można stać się pełnowartościowym, dojrzałym kierownikiem. Ten kto pozostaje w tyle pod względem ideologiczno-politycznym, kto żyje wyuczonymi formułkami i nie widzi tego co nowe, ten nie potrafi orientować się dobrze w sytuacji wewnętrznej i zewnętrznej, nie może i nie jest godzien stać na czele ruchu, ten prędzej czy później zostanie przez samo życie wyrzucony poza nawias. Tylko taki kierownik może stać na wysokości zadań naszej Partii, który nieustannie pracuje nad sobą, twórczo opanowuje marksizm-leninizm, wyrabia w sobie i kształtuje cechy działacza typu leninowsko-stalinowskiego.

Organizacje partyjne wciąż jeszcze słabo pracują nad podniesieniem ideologiczno-politycznego przygotowania członków i kandydatów Partii, źle organizują i kontrolują ich studia nad teorią marksistowsko-leninowską, wskutek czego wielu komunistów nie ma nieodzownych wiadomości z dziedziny marksizmu-leninizmu. Pogłębienie wiedzy politycznej członków i kandydatów Partii jest nieodzownym warunkiem podniesienia ich przodującej roli we wszystkich dziedzinach życia, dalszego uaktywnienia mas partyjnych i usprawnienia pracy organizacji partyjnych.

Z powodu niedostatecznego kierowania pracą ideologiczną i braku kontroli nad jej treścią popełniane są nieraz poważne błędy i wypaczenia w książkach, dziennikach i czasopiśmie, w działalności instytucji naukowych i innych instytucji ideologicznych. Dzięki interwencji Komitetu Centralnego Partii, w wielu dziedzinach nauki wykryto obce ludzom radzieckim obyczaje i tradycje, ujawnione fakty zasklepienia kastowego i nietolerancyjnego stosunku do krytyki, zdemaskowano i rozgromiono rozmaite przejawy ideologii burżuazyjnej i wszelkiego rodzaju wulgaryzatorskie wypaczenia.

Znane dyskusje poświęcone zagadnieniom filozofii, biologii, fizjologii, językoznawstwa, ekonomii politycznej ujawniły poważne luki ideologiczne w różnych dziedzinach nauki, stały się bodźcem do rozwijania krytyki i walki poglądów, odegrały doniosłą rolę w rozwoju nauki. Rozgromiony został reżim Arakcejeewa, który istniał na wielu odcinkach frontu naukowego. Mimo to w szeregu gałęzi nauki nie zlikwidowano jeszcze w zupełności monopolu poszczególnych grup uczonych, odsuwających rosnące świeże siły, odgradzających się od krytyki i usiłujących rozstrzygać kwestie naukowe w drodze administracyjnej. Zadną gałąź nauki nie może rozwijać się pomyślnie w zatechłej atmosferze wzajemnych pochwaleń i przemilczania błędów; próby utrwalenia monopolu poszczególnych grup uczonych rodzą nieuchronnie zastój i gnienie w nauce.

Ideologiczna praca Partii powinna odegrać doniosłą rolę w oczyszczeniu świadomości ludzi z przeżytków kapitalizmu, z przesądów i szkodliwych tradycji starego społeczeństwa. Trzeba nadal rozwijać w masach wysokie poczucie obowiązku wobec społeczeństwa, wychowywać ludzi pracy w duchu radzieckiego patriotyzmu i przyjaźni narodów, w duchu troski o interesy państwa, doskonaląc najlepsze cechy ludzi radzieckich — wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, gotowość i umiejętność pokonywania wszelkich trudności.

Zadanie organizacji partyjnej polega na tym, aby zdecydowanie położyć kres szkodliwemu niedocenianiu pracy ideologicznej, wzmocnić pracę we wszystkich ogniwach Partii i państwa, nieustannie demaskować wszelkie przejawy ideologii obcej marksizmowi. Należy rozwijać i doskonalić socjalistyczną kulturę, naukę, literaturę, sztukę, wykorzystywać wszystkie środki oddziaływania ideowo-politycznego, naszą propagandę, agitację, prasę dla polepszenia przygotowania ideologicznego komunistów, dla podniesienia czujności politycznej i świadomości robotników, chłopów i inteligencji. Całe nasze kadry bez wyjątku — obowiązane są pracować nad podniesieniem swego poziomu ideologicznego, opanowywać bogate doświadczenie polityczne Partii, ażeby nie pozostawać w tyle za życiem i ażeby stać na wysokości zadań Partii. Trzeba, aby organizacje partyjne prowa-

dziły stałą pracę z członkami i kandydatami Partii nad podniesieniem ich poziomu ideologicznego, by uczyli ich marksizmu — leninizmu, kształtowały z nich politycznie przygotowanych, świadomych komunistów.

Nasze zadania w dziedzinie dalszego umacniania Partii są następujące:

1 Kontynuować polepszenie składu jakościowego Partii, nie do puszczać do pogoni za ilością, lecz skoncentrować się na podnoszeniu poziomu politycznego i hartu marksistowskiego członków i kandydatów Partii; podnosić aktywność polityczną komunistów, uczynić wszystkich członków Partii niezłomnymi bojownikami o wcielenie w życie jej polityki i uchwał, nieubłagani wobec braków w pracy, zdolnymi do uporczywej walki o ich usunięcie; polepszać i doskonaląc pracę związków zawodowych i Komsomolu, zacieśniać codziennie więź z masami, pomnażać siłę i niezwykłość naszej Partii, która polega na jej organicznej i nierozwalnej więzi z narodem;

2 Położyć kres szkodliwym i niebezpiecznym dla naszej sprawy nastrojom zadowolenia z siebie i upajania się sukcesami, przejawom pokazowej pomyślności i kwietyzmu w szeregach Partii, śmiało i stanowczo ujawniać i usuwać niedociągnięcia i słabe strony w naszej pracy; konsekwentnie realizować demokrację wewnątrzpartyjną, szerzej rozwijać samokrytykę i krytykę od dołu, zapewnić taki stan rzeczy, by wszyscy uczciwi ludzie radzieccy mogli śmiało i bez obawy występować z krytyką niedociągnięć w pracy naszych organizacji i instytucji, zwalczać bez litości wszelkie próby tłumienia krytyki, prześladowania i szkany za krytykę wzmacniać jak najusilniej dyscyplinę partyjną i państwową, tępić formalny stosunek do uchwał Partii i rządu, prowadzić zdecydowaną walkę z brakiem dyscypliny, z naruszeniem interesów państwowych;

3 Wnieść na wyższy poziom pracę organów partyjnych w dziedzinie właściwego doboru, rozmieszczenia i wychowania kadr, ściśle przestrzegać ustalonych przez Partię zasad właściwego doboru pracowników, zwalczać nieubłaganie tych, którzy gwałcą te zasady, walczą bez litości z biurokratycznym podejściem do sprawy doboru kadr, polepszać skład jakościowy kadr kierowniczych śmiało wysuwając na stanowiska kierownicze ludzi oddanych interesom Partii i państwa, znających dobrze sprawę i zdolnych do posuwania jej naprzód, eliminować złych, nieprzystających, zacofanych, niesumiennych pracowników, wzmoc jak najbardziej kontrolę i sprawdzanie wykonania w całym systemie kierownictwa od góry do dołu, podnieść osobistą odpowiedzialność kierowników wszystkich organizacji i instytucji za sprawdzanie wykonania uchwał Partii i rządu, łączyć sprawdzania wykonania od góry ze sprawdzaniem od dołu przez masy partyjne i bezpartyjne; zapewnić taki stan rzeczy, by właściwy dobór ludzi i sprawdzanie wykonania w praktyce stały się główną zasadą w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych.

4 Położyć kres niedocenianiu pracy ideologicznej, prowadzić zdecydowaną walkę z liberalizmem i beztrością w stosunku do ideologicznych błędów i wypaczeń, systematycznie podnosić i doskonaląc ideologiczne i polityczne przygotowanie naszych kadr; wykorzystywać wszystkie środki ideologicznego oddziaływania, naszą propagandę, agitację, prasę dla komunistycznego wychowania ludzi radzieckich; podnieść na wyższy poziom naukę radziecką, rozwijając krytykę i walkę poglądów w pracy naukowej, pamiętając, że tylko na tej drodze nauka radziecka może wykonać swoją misję — zając pierwsze miejsce w nauce światowej

5 Strzec nadal jak zrenicy oka leninowskiej jedności szeregów partyjnych, będącej podstawą mocy i niezwykłości naszej Partii — (burzliwie, długotrwałe oklaski).

Towarzysze!

W naszej epoce wielka nauka Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina oświecała całą ludzkość drogą rozwoju cywilizacji światowej.

Partia nasza silna jest tym, że kieruje się w całej swej działalności teoriami marksistowsko-leninowską. Jej polityka opiera się na naukowej znajomości praw rozwoju społecznego. Historyczna rola naszych wielkich nauczycieli Lenina i Stalina polega na tym, że zgłębiwszy do gruntu teoretyczne podstawy marksizmu i władając doskonale metodą dialektyczną, uchronili i obronili marksizm od wszystkich wypaczeń i rozwinęli genialnie naukę marksistowską. Lenin i Stalin wiązali zawsze mark-

(Ciąg dalszy na str. 5)

REFERAT SEKRETARZA KC WKP (b) G. M. MALENKOWA

(Ciąg dalszy ze str. 4)

szym, przy każdym nowym zwrocie dziejowym, z określonymi praktycznymi zadaniami epoki, dając swoim twórcom podejściem do nauki Marksa — Engelsa świadectwo, że marksizm nie jest martwym dogmatem, lecz żywą wytyczną działalność.

Teoria marksistowsko-leninowska stanowi przedmiot nieustannej troski Towarzysza Stalina. Opracowanie problemów o światowym historycznym znaczeniu, problemów rozwoju ekonomiki socjalistycznej, stopniowego przechodzenia do komunizmu, znajduje się w centrum działalności teoretycznej Towarzysza Stalina w ciągu całego ostatniego okresu. Twórcozo wzbogacając i rozwijając naukę marksistowsko-leninowską, Towarzysz Stalin uzbraja ideowo Partię i naród radziecki w walce o triumf naszej sprawy.

Olbrymie znaczenie dla teorii marksistowsko-leninowskiej, dla całej naszej działalności praktycznej ma opublikowana właśnie praca Towarzysza Stalina: „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR“ (burzliwe, długotrwałe oklaski).

W pracy tej zostały wszechstronnie zbadane prawa produkcji społecznej i podziału dóbr materialnych w społeczeństwie socjalistycznym, sprecyzowane naukowe podstawy rozwoju ekonomiki socjalistycznej, wskazane drogi stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu. Opracowanie zagadnień teorii ekonomicznej przez Towarzysza Stalina posunęło daleko naprzód marksistowsko-leninowską ekonomię polityczną.

Towarzysz Stalin wysunął tezy programowe dotyczące podstawowych warunków wstępnych przygotowania przejścia do komunizmu. Ażeby przygotować rzeczywiste przejście do komunizmu — uczy Towarzysz Stalin — należy uczynić zadanie co najmniej trzem podstawowym warunkom wstępnym.

„Trzeba, po pierwsze, zapewnić na trwałe... nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej z przewagą wzrostu produkcji środków produkcji. Przeważający wzrost produkcji środków produkcji, niezbędny jest nie tylko dlatego, że musi on zapewnić wyposażenie w sprzęt zarówno własnych przedsiębiorstw, jak i przedsiębiorstw wszystkich pozostałych gałęzi gospodarki narodowej, lecz również dlatego, że bez niego niemożliwa jest w ogóle reprodukcja rozszerzona“ (J. Stalin „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR“ str. 66—67).

„Trzeba, po drugie w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla kolchozów, a więc i dla całego społeczeństwa, podnieść własność kolchozową do poziomu własności ogólnonarodowej, a cyrkulację twarów, zastąpić, również w drodze stopniowych przejść, systemem wymiany produktów, ażeby władza centralna czy jakiś inny ośrodek społeczno-ekonomiczny mógł ogarnąć całokształt wytworów produkcji społecznej w interesie społeczeństwa“ (tamże str. 67).

Oczywiście, cyrkulacja twarów i własność kolchozowa są obecnie wykorzystywane pomyślnie dla rozwoju gospodarki socjalistycznej i dają naszemu społeczeństwu niewątpliwą korzyść. Będą one dawały korzyść również w najbliższej przyszłości. Trzeba mieć jednak na oku perspektywę naszego rozwoju.

„Nie można osiągnąć — wskazuje Towarzysz Stalin — ani obfitości produktów, zdolnej do zaspokojenia wszystkich potrzeb społeczeństwa, ani przejścia do formuły „każdemu według potrzeb“, skoro utrzymuje się w mocy takie fakty ekonomiczne jak własność kolchozowo-grupowa, cyrkulacja twarów itp.“ (tamże str. 68).

Dopóki w ekonomice socjalistycznej pozostają dwa podstawowe sektory produkcyjne — państwowy i kolchozowy — powinna pozostać w mocy cyrkulacja twarów z jej „gospodarką pieniężną“, jako niezbędny i użyteczny element w systemie naszej gospodarki narodowej. Istnienie produkcji towarowej i cyrkulacji twarów decyduje też o istnieniu w warunkach socjalizmu prawa wartości, chociaż przestało już ono w naszym ustroju odgrywać rolę regulatora produkcji.

Jednakowoż ani cyrkulacja twarów, ani prawo wartości nie są wieczne. Gdy zamiast dwóch podstawowych form produkcji socjalistycznej — ogólnonarodowej i kolchozowej — pojawi się jeden wszechogarniający sektor produkcyjny, cyrkulacja twarów z jej „gospodarką pieniężną“, podobnie jak prawo wartości zniknie. Nic wspólnego z marksizmem nie mają poglądy tych ludzi, którzy uważają, że cyrkulacja twarów utrzyma się w warunkach komunizmu. Cyrkulacja twarów nie da się pogodzić z perspektywą przejścia od socjalizmu do komunizmu.

Towarzysz Stalin opracował teoretycznie zagadnienie środków podniesienia własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej, stopniowego przechodzenia do systemu wymiany produktów między przemysłem państwowym a kolchozami. Istniejące w chwili obecnej załączki wymiany produktów, znajdujące wyraz w „opłacie towarami“ produkcji kolchozów, uprawiających bawełnę, len, buraki oraz innych kolchozów, będą się rozwijały w szeroki system wymiany produktów.

„System taki — wskazuje Towarzysz Stalin — będzie wymagał ogromnego zwiększenia produkcji zbywanej wsi przez miasto, dlatego wypadnie wprowadzić go bez szczególnego pośpiechu, w miarę nagromadzenia wyrobów miejskich. Ale wprowadzić go trzeba konsekwentnie, bez wahań zważając krok za krokiem sferę działania cyrkulacji twarów i rozszerzając sferę działania wymiany produktów.

System taki, zważając sferę działania cyrkulacji twarów, ułatwi przejście od socjalizmu do komunizmu. Ponadto umożliwi on włączenie podstawowej własności kolchozów wytworów produkcji kolchozowej do ogólnego systemu ogólnonarodowego planowania.

To właśnie będzie realnym i decydującym środkiem podniesienia własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w naszych współczesnych warunkach“ (tamże, str. 94).

System wymiany produktów jest bezwarunkowo korzystny dla chłopstwa kolchozowego, będzie ono bowiem otrzymywało od państwa znacznie więcej produktów i po cenach niższych niż w warunkach cyrkulacji twarów. Kolchozy, które już obecnie korzystają z „opłaty towarami“, co stanowi załączek systemu wymiany produktów, odczuwają ogromne korzyści i zalety tego systemu. Wiadomo, że wśród takich kolchozów jest szczególnie wiele kolchozów bogatych.

Do przygotowania podstawowych warunków wstępnych przejścia do komunizmu — jak wskazuje Towarzysz Stalin — „trzeba, po trzecie, osiągnąć taki poziom kulturalny społeczeństwa, który zapewniłby wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój ich zdolności fizycznych i umysłowych, ażeby członkowie społeczeństwa mieli możliwość uzyskania takiego wykształcenia, które mogłoby uczynić z nich aktywnych działaczy rozwoju społecznego, ażeby mieli oni, możliwość swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie, wskutek istniejącego podziału pracy, do jakiegoś jednego zawodu“ (tamże, str. 68).

„W tym celu trzeba przede wszystkim skrócić dzień roboczy co najmniej do sześciu, a potem nawet do pięciu godzin. Jest to niezbędne po to, by członkowie społeczeństwa uzyskali dość wolnego czasu na zdobywanie wszechstronnego wykształcenia. Trzeba dalej w tym celu wprowadzić powszechny obowiązek nauczania politechnicznego, co niezbędne jest po to, by członkowie społeczeństwa mieli możliwość swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie do jakiegoś jednego zawodu. Trzeba dalej w tym celu radykalnie polepszyć warunki mieszkaniowe i podnieść realne płace robotników i urzędników co najmniej dwukrotnie, jeśli nie więcej, zarówno w drodze bezpośredniego podnoszenia płac pieniężnych, jak i w szczególności w drodze dalszego systematycznego obniżania cen przedmiotów masowego spożycia“ (tamże str. 69).

Dopiero po spełnieniu tych wszystkich warunków wstępnych łącznie — uczy Towarzysz Stalin — można będzie spodziewać się, że praca zostanie przekształcona w oczach członków społeczeństwa z ciężkiego brzmienia, jakim była w warunkach kapitalizmu, w pierwszą potrzebę życiową, a własność społeczna traktowana będzie przez wszystkich członków społeczeństwa jako niewzruszona i nietykalna podstawa jego istnienia.

Dopiero po spełnieniu tych wszystkich warunków wstępnych łącznie można będzie przejść do formuły socjalistycznej — „od każdego według zdolności, każdemu według pracy“ — do formuły komunistycznej — „od każdego według zdolności, każdemu według potrzeb“.

Towarzysz Stalin ostrzegł z naciskiem przed lekkomyślnym wybieganiem naprzód i przechodzeniem do wyższych form ekonomicznych bez uprzedniego stworzenia przesłanek niezbędnych do takiego przejścia.

Towarzysz Stalin dał naukowe rozwiązanie takich wielkich problemów socjalnych i zagadnień programowych komunizmu, jak zniesienie przeciwieństwa między miastem i

wsią, między pracą fizyczną i umysłową, jak również opracował nowe w nauce marksistowskiej zagadnienie likwidacji, pozostających jeszcze w społeczeństwie socjalistycznym, różnic między nimi.

W ten sposób plany Partii na przyszłość, określające perspektywy i drogi naszego ruchu naprzód, opierają się na znajomości praw ekonomicznych, opierają się na nauce o budownictwie społeczeństwa komunistycznego, opracowanej przez Towarzysza Stalina. (burzliwe, długo niemiłkające oklaski).

Ogromne znaczenie zasadnicze ma uzasadnienie przez Towarzysza Stalina obiektywnego charakteru praw ekonomicznych. Towarzysz Stalin uczy, że prawa rozwoju ekonomicznego, prawa ekonomii politycznej — wszystko jedno czy mowa o kapitalizmie czy też socjalizmie — są prawami obiektywnymi, odzwierciedlającymi proces rozwoju ekonomicznego, dokonujący się niezależnie od woli ludzi, ludzie mogą odkryć te prawa, poznać je, wykorzystywać je w interesie społeczeństwa, ale nie mogą unicestwić starych praw ekonomicznych, ani też stworzyć nowych. Prawa ekonomiczne nie są tworzone z woli ludzi, lecz powstają na bazie nowych warunków ekonomicznych.

Z gruntu błędne są poglądy ludzi, którzy sądzą, że można tworzyć lub unicestwiać prawa rozwoju ekonomicznego, że wobec szczególnej roli jaką historia wyznaczyła państwu radzieckiemu, może ono znieść istniejące prawa ekonomii politycznej, „sformować“ nowe prawa lub „zrehabilitować“ je. Negowanie istnienia obiektywnych prawidłowości życia ekonomicznego w warunkach socjalizmu doprowadziłyby do chaosu i przypadkowości. Tego rodzaju negowanie spowodowałoby, że ekonomia polityczna jako nauka zostałaby zlikwidowana, albowiem nauka nie może żyć i rozwijać się bez uznania obiektywnych prawidłowości, bez poznania tych prawidłowości. Zaprzeczenie obiektywnego charakteru praw ekonomicznych jest ideologiczną podstawą awanturnictwa w polityce gospodarczej, całkowitej samowoli w praktyce kierowania gospodarką.

Niezwykle doniosłym wkładem do marksistowskiej ekonomii politycznej jest odkrycie przez Towarzysza Stalina podstawowego ekonomicznego prawa współczesnego kapitalizmu i podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu. Podstawowe prawo ekonomiczne określa istotę danego sposobu produkcji, wszystkie główne strony i wszystkie główne procesy jej rozwoju, daje klucz do zrozumienia i wyjaśnienia wszystkich prawidłowości danego ustroju ekonomicznego.

Towarzysz Stalin dowiódł, że głównymi cechami i wymogami podstawowego prawa ekonomicznego współczesnego kapitalizmu jest „zapewnienie maksymalnego zysku kapitalistycznego drogą wyzysku, ruiny i pauperyzacji większości ludności danego kraju, drogą ujarznienia i systematycznego ograbiania narodów innych krajów, zwłaszcza krajów zafowanych, wreszcie drogą wojen i militarystyki gospodarki narodowej wykorzystywanych dla zapewnienia najwyższych zysków“ (tamże, str. 38).

Prawo to odsłania i wyjaśnia rażąco sprzeczności kapitalizmu, ujawnia przyczyny i źródła agresywnej grabieżczej polityki państw kapitalistycznych.

Działanie tego prawa prowadzi do pogłębienia ogólnego kryzysu kapitalizmu, do nieuchronnego narastania i wybuchu wszystkich sprzeczności społeczeństwa kapitalistycznego.

Wreć przeciwny gnijącemu kapitalizmowi jest wschodzący i rozwijający system socjalistyczny. Istotnymi cechami i wymogami podstawowego prawa ekonomicznego socjalizmu, odkrytego przez Towarzysza Stalina są: „zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa drogą nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki“ (tamże, str. 40).

Towarzysz Stalin dowiódł, że celem socjalistycznego sposobu produkcji nie jest zysk, lecz człowiek z jego potrzebami, zaspokojenie jego potrzeb materialnych i kulturalnych. Zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa jest celem produkcji socjalistycznej, a nieprzerwany wzrost i doskonalenie produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki — środkiem do osiągnięcia tego celu. Działanie tego prawa prowadzi do wzrostu sił wytwórczych społeczeństwa, do jego rozkwitu, do nieprzerwanego wzrostu dobrobytu i poziomu kulturalnego mas pracujących. (oklaski).

Odkrycie przez Towarzysza Stalina podstawowego prawa ekonomicznego współczesnego kapitalizmu i podstawowego prawa ekonomicznego socjalizmu zadaje druzgocący cios wszystkim apolegatom kapitalizmu. Te podstawowe prawa ekonomiczne świadczą, że podczas gdy w społeczeństwie kapitalistycznym człowiek podporządkowany jest bezlitosnemu prawu osiągnięcia maksymalnego zysku, w imię czego skazuje się ludzi na niewymowne cierpienia, nędzę, bezrobocie i krwawe wojny, to w społeczeństwie socjalistycznym cała produkcja podporządkowana jest człowiekowi z jego rosnącymi nieustannie potrzebami. Na tym polega decydująca przewaga nowego, wyższego niż kapitalizm ustroju społecznego — komunizmu (oklaski).

Komunizm powstaje jako rezultat świadomego, twórczego wysiłku milionowych rzesz ludu pracującego. Teoria samorządnego rozwoju i żywiołowości jest z gruntu obca całemu ekonomicznemu ustrojowi socjalizmu. Ekonomika kapitalistyczna, na skutek działania prawa konkurencji i anarchii produkcji, rozdzierana jest przez najostrejsze sprzeczności. Towarzysz Stalin dowiódł, że na bazie upośledzenia środków produkcji powstało w naszym kraju — w przeciwieństwie do prawa konkurencji i anarchii produkcji — prawo planowego (proporcjonalnego) rozwoju gospodarki narodowej.

Prawo planowego rozwoju gospodarki narodowej nie jest podstawowym ekonomicznym prawem socjalizmu, a naszą praktyką planowania sama przez się nie może dać należytych pozytywnych wyników, jeżeli nie będzie uwzględniała głównego zadania produkcji socjalistycznej, jeśli nie będzie się opierała na podstawowym prawie ekonomicznym socjalizmu. Aby zapewnić nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej i stworzyć w naszym kraju obfitość produktów, należy do gruntu opanować sztukę planowego i rozsądnego wykorzystywania wszystkich zasobów materialnych i finansowych, wszystkich rezerw pracy, kierując się wymogami prawa planowego rozwoju gospodarki narodowej i stosując się we wszystkim do wymogów podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu.

W swych pracach, poświęconych ekonomicznym problemom socjalizmu w ZSRR, Towarzysz Stalin wykażał całą zawziętość, którą będziemy musieli rozwinąć w walce z trudnościami, przewycieczając sprzeczności, wyłaniające się w toku budownictwa komunistycznego.

Towarzysz Stalin odkrył obiektywne ekonomiczne prawo koniecznej zgodności stosunków produkcji i charakteru sił wytwórczych oraz uzasadnił jego ogromną rolę poznawczą i przeobrażającą. Wnikliwie ujaśniając procesy zachodzące w naszej ekonomice, Towarzysz Stalin wykazał głęboką błędność poglądów, jakoby w warunkach socjalizmu nie istniała żadna sprzeczność pomiędzy stosunkami produkcji a siłami wytwórczymi społeczeństwa. Sprzeczności niewątpliwie istnieją i będą istniały, gdyż rozwój stosunków produkcji pozostaje i będzie pozostawał w tyle za rozwojem sił wytwórczych. Oczywiście, w społeczeństwie socjalistycznym zazwyczaj nie dochodzi do konfliktu między siłami wytwórczymi a siłami wytwórczymi, byłoby jednak rzeczą niebezpieczną nie zauważać, że sprzeczności między nimi istnieją i mogą istnieć. Musimy w porę dostrzegać te sprzeczności i przez prowadzenie właściwej polityki i w odpowiednim czasie je przewycieczając, mając na względzie, że stosunki produkcji powinny spełnić swą rolę głównej i decydującej siły, która stanowi o potężnym rozwoju sił wytwórczych.

Zadania, wynikające z naszego marszu naprzód, zobowiązują działaczy Partii, pracowników w dziedzinie nauk społecznych, przede wszystkim ekonomistów, do tego, aby kierując się programowymi wskazaniem Towarzysza Stalina wszechstronnie opracowywali zagadnienia teorii marksistowsko-leninowskiej w nierozdzielalnym związku z praktyczną pracą twórczą.

Prace Towarzysza Stalina są dobitnym świadectwem tego, jak doniosłe znaczenie przywiązuje nasza Partia do teorii. Teoria rewolucyjna była, jest i będzie niegasnącym światłem, które rozjaśnia drogę posuwania się naszej Partii i naszego narodu naprzód do całkowitego triumfu komunizmu (burzliwe oklaski).

Towarzysz Stalin nieustannie rozwija teorię marksistowską. W swej klasycznej pracy „Marksizm a zagadnienie językoznawstwa“ Towarzysz Stalin podniósł na nowy, wyższy szczebel podstawowe tezy teorii marksizmu o prawidłowym charakterze rozwoju społecznego, wszech-

stronnie opracował zagadnienia ekonomicznej bazy i nadbudowy społeczeństwa, sił wytwórczych i stosunków produkcji. Rozwinął dalej naukę materializmu dialektycznego i historycznego jako teoretyczną podstawę komunizmu. Towarzysz Stalin ujawnił rolę języka jako narzędzia rozwoju społeczeństwa, wskazał perspektywy dalszego rozwoju kultury i języków narodowych. W pracy tej Towarzysz Stalin, wzbogaciwszy w nowe tezy naukę marksistowsko-leninowską, odsonił nowe perspektywy dla postępu wszystkich dziedzin nauki.

Prace Towarzysza Stalina dotyczące zagadnień ekonomicznych i zagadnień językoznawstwa oznaczają nowy etap w rozwoju marksizmu, są znakomitym przykładem twórczego podejścia do nauki Marksa — Engelsa — Lenina. Towarzysz Stalin uczy, że wszelkie dogmatyczne podejście do teorii jest niedopuszczalne i może wyrządzić wielką szkodę sprawie politycznego wychowania mas. Teoretyczne odkrycia Towarzysza Stalina mają znaczenie historyczne na miarę światową, uzbrajają wszystkie narody w znajomość dróg rewolucyjnej przebudowy społeczeństwa i w nadzwyczaj bogate doświadczenie walki naszej Partii o komunizm. (burzliwe długotrwałe oklaski).

Ogromne znaczenie teoretycznych prac Towarzysza Stalina polega na tym, że ostrzegają one przed ślizganiem się po powierzchni, sięgają do głębi zjawisk, do samej istoty procesów rozwoju społeczeństwa, uczą widzieć w zarodku te zjawiska, które będą określały bieg wydarzeń, co daje możliwość marksistowskiego prze-widywania.

Nauka Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina daje naszej Partii niezwykłą siłę, umiejętność torowania nowych dróg w historii, pozwala jasno widzieć cel naszego stałego posuwania się naprzód, pozwala szybciej i trwalej odnosić i umacniać zwycięstwo.

Idee leninowsko-stalinowskie oświetlają jasnym światłem rewolucyjnej teorii zadania i perspektywy walki mas ludowych wszystkich krajów przeciwko imperializmowi, o pokój, demokrację i socjalizm (burzliwe, długo niemiłkające oklaski).

*

Towarzysze!

Państwo radzieckie nie jest już osamotnioną wyspą otoczoną kapitalistycznymi krajami. Kroczymy naprzód wraz z wielkim narodem chińskim (długotrwałe oklaski), z wielomilionowymi masami ludowymi krajów demokracji ludowej i Niemiecką Republiką Demokratyczną (długotrwałe oklaski). Sympatyzuje z nami i popiera nas cała postępująca ludzkość (długotrwałe oklaski). Wraz ze wszystkimi tymi siłami bronimy sprawy pokoju i przyjaźni między narodami.

Nasza potężna Ojczyzna jest w rozkwicie swych sił i kroczy ku nowym sukcesom. Mamy wszystko, co jest konieczne do zbudowania w pełni komunistycznego społeczeństwa. Bogactwa naturalne Kraju Rad są niewyczerpane. Nasze państwo udowodniło, że zdolne jest do wykorzystywania tych ogromnych bogactw na pożytek mas pracujących. Naród radziecki dowiódł, że umie budować nowe społeczeństwo i pewnie patrzy w przyszłość (długotrwałe oklaski).

Na czele narodów Związku Radzieckiego stoi wypróbowana i zahartowana w bojach Partia, która niezłomnie realizuje politykę leninowsko-stalinowską. Pod kierownictwem Partii Komunistycznej osiągnięte zostało historyczne na miarę światową zwycięstwo socjalizmu w ZSRR i na zawsze zlikwidowany został wyszysk człowieka przez człowieka. Pod kierownictwem Partii narody Związku Radzieckiego skutecznie walczą o zrealizowanie wielkiego celu zbudowania komunizmu w naszym kraju (długotrwałe oklaski).

Nie ma na świecie sił, które mogłyby powstrzymać stały marsz naprzód społeczeństwa radzieckiego. Nasza sprawa jest niezwykła. Trzeba mocno dźwierać ster i kroczyć po swej drodze, nie poddając się ani prowokacjom, ani zastraszeniu (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Pod sztandarem nieśmiertelnego Lenina, pod światłym przewodem Wielkiego Stalina naprzód do zwycięstwa komunizmu!

(Po zakończeniu referatu wszyscy delegaci wstają, gorąco pozdrawiając Towarzysza Stalina burzliwą, długotrwałą owacją. Ze wszystkich krańców sali rozlegają się okrzyki:

„Hurra! Niech żyje Wielki Stalin!
„Ukochanemu Stalinowi — hurra!
„Niech żyje nasz ukochany Wódz i Nauczyciel Towarzysz Stalin!“

PAŹDZIERNIK
10
PIĄTEK

DZIŚ:
Franciszka

JUTRO:
Brunona, Emilia

Z pracy agitatorek

W służbie Frontu Narodowego

W 103 obw. wyborczym agitatorzy Frontu Narodowego wracają z terenu i właśnie składają meldunki. Prosimy jedną z trójek agitatorskich o podzielenie się z nami swymi spostrzeżeniami z dotychczasowej pracy. W skład tej „trójki” wchodzi młode, 18-letnie dziewczęta — Helena Ratuśniakówna i Bronisława Jaworowiczówna, uczennice Liceum Rolniczego i Weterynaryjnego.

Zajęcia szkolne bardzo je absorbują, a i praca w zespole świetlicowym wymaga niemało czasu. Mimo to po pierwszym apelu Obwodowej Komisji Wyborczej i dyrekcji szkoły stanęły obie w szeregach agitatorów Frontu Narodowego. Przekonane są, że w ten sposób dobrze przysłużą się narodowi i ojczyźnie.

Agitatorki nawiązały bliższy kontakt z mieszkańcami domów nr 62 i 64 przy ul. Toruńskiej.

W terenie byłyśmy już trzeci raz — mówi Ratuśniakówna. — Wszędzie spotykamy się z przyjaznym przyjęciem i szczerością, stwierdzamy żywe zainteresowanie się wyborami. Na liczne pytania naszych rozmówców staramy się dawać jak najbardziej wyczerpujące odpowiedzi. Wyjaśniamy im ordynację wyborczą, zaznajamiamy ich z sylwetkami kandydatów na posłów, rozmawiamy na temat programu wyborczego Frontu Narodowego.

Jedną z wyborczyń — starszka pytała nas czy głuchoniemi i niewidomi mają też prawo głosowania. Wy tłumaczyłyśmy jej prostą oczywistość tego, że przecież głuchoniemi i niewidomi są pełnowartościowymi obywatelami.

Młoda agitatorka opowiada nam

dalej: — Dyskutując z wyborcami pragniemy wnikać głębiej w ich życie, poznać także ich bóle i kłopoty i w miarę możliwości pomóc im. I tak pomagaliśmy już kilkoro dzieciom jednego z wyborców i za każdą naszą bytnością u niego będziemy pomagały w odrabianiu zadań szkolnych, które nastrożają im trudności. Dzieciaki są nam za to b. wdzięczne.

Jaworowiczówna oświadcza z dumą: — Rozprawiliśmy wszystkie broszurki, które otrzymaliśmy od Komitetu Wyborczego Frontu Narodowego.

— A czy praca agitatorska nie sprawia wam trudności, czy nie

przeszkadza w zajęciach szkolnych? — pytamy.

Obie nasze rozmówczynie nie zastanawiają się nad odpowiedzią.

— Podzieliłyśmy sobie czas w ten sposób, że ten nowy obowiązek — który zresztą jest obowiązkiem każdego dobrego obywatela — stanowi dla nas nie kłopot, lecz przyjemność. A przygotowaliśmy się do niego dobrze: przestudiowałyśmy kilka broszur, uczestniczyłyśmy na seminarium i zebraniach w klasach, poświęcone tematyce wyborczej, odbywałyśmy w gronie koleżanek dyskusje.

Zęgnając nasze rozmówczynie wyrażamy uznanie dla ich pełnej entuzjasmu pracy. (Kry)

NG FALIDNIA Bilans wczasów

(dr.) Tegoroczny sezon wczasowy wykorzystany został do chwili obecnej w całej pełni. W ośrodkach i domach FWP przebywało do września ponad 317 tysięcy osób.

Okres największego napływu wczasowiczów trwał od maja do września. Największym powodzeniem cieszyły się nadmorskie ośrodki FWP oraz domy wczasowe na Pojezierzu Mazurskim.

W roku bież. poważnie wzrosła liczba robotników, korzystających z wczasów. Szczególnie dotyczyło członków związku: Górników i Hutników oraz Związku Metalowców. Pełniejszemu wykorzystaniu wczasów przez robotników sprzyjały zorganizowane w całym kraju biura skierowań FWP, które rozdzielały skierowania pośrednio do zakładów pracy.

Obecnie, mimo iż skończył się sezon letni, miejsca w domach FWP wykorzystane są w całej pełni. Coraz lepsze są warunki pobytu w wczasach, toteż coraz bardziej masowo korzystają z tej formy wypoczynku setki tysięcy ludzi pracy.

Ważne dla członków ZBoWiD

W piątek 10 bm. o godz. 10 w świetlicy ZBoWiD przy ul. Al. 1 Maja 30 II piętro przy współudziale sekretarza Generalnego Związku Passiniego odbędzie się narada przedstawicieli oddziałów, kół i aktywów związkowego oraz miejscowych członków związku.

Prosimy o liczny i punktualny udział.

UWAGA WYBORCY OBW. nr. 158

Obwodowy Komitet Frontu Narodowego Nr 158 podaje do wiadomości, że jutro 10 bm. o godz. 18 w lokalu świetlicy Centrali Produktów Naftowych w Bydgoszczy, przy Al. 1 Maja 76, III ptr., odbędzie się zebranie wyborców połączone z prelekcją na aktualny temat i interesującym pokazem filmowym.

II Tydzień Ligi Przyjaciół Żołnierza

Dziś 10 bm. w ramach II Tygodnia Ligi Przyjaciół Żołnierza cały dzień w kilku punktach miasta czynne są strzelnice z wiatrówek, w których zdobywać można normy na Odznakę SPO i BSPO.

W dniu jutrzejszym 11 bm. o godz. 18 w Państwowych Teatrach Ziemi Pomorskiej odbędzie się uroczysta akademii z okazji Dnia Wojska Polskiego. W programie akademii przewidziany jest m. in. referat przedstawicieli W. P. i przedstawienie pt. „Pociąg do Marsylii”.

POLIGRAFICY spotkają się ze sportowcami

Koło sportowe „Unia” przy Sp. Wyd. Nowa Epoka urządza w sobotę dnia 11 bm. spotkanie sportowców z przodownikami pracy, połączone z zabawą jesienną. Impreza ta w sali ZS Stal (dawn. BTW), ul. Floriana rozpocznie się o godz. 20.

Na spotkanie to zaprasza się wszystkich poligrafików.

Powiat szubiński przoduje w planowej odstawie zboża

Włocławek, Grudziądz i Aleksandrów na szarym końcu

Pomiędzy większością powiatów woj. bydgoskiego trwa nieustępliwa walka o pierwszeństwo w realizacji miesięcznych planów skupu zboża. Dotychczas przodujące miejsce zajmuje powiat szubiński z 62,1 proc. wykonanego planu rocznego. Powiaty Toruń i Rypin także utrzymują się na czołowych pozycjach. Są to dane z dnia 6 bm.

Wynika z nich, że daleko jeszcze naszym przodującym powiatom do 90 proc. realizacji planu skupu zboża. A tymczasem inne województwa

zboża, plany miesięczne, tygodniowe, a nawet dzienne.

Niektóre powiaty, chociaż w poprzednich okresach wywiązywały się z dostaw bardzo dobrze, obecnie mają gorsze osiągnięcia na tym odcinku. Należą do nich m. in. pow. Sepólny z 57,9 proc. wykonania planu rocznego i Chojnice. Wynika z tego, że aktyw powiatowy, a przede wszystkim CUS w Sepólnie i Chojnicach, niedostatecznie uświadamiają chłopów o ich obowiązkach wobec Państwa i pod wpływem początko-

mogą się już poszczycić powiatami, które zostały zwolnione z miarek i odsypów.

Chłopi, przodujący w odstawie zboża z powiatów: Szubin, Toruń, Bydgoszcz, Brodnica i Wyrzysk powinni poczytać sobie za sprawę honoru i ambicji podciągnięcie swego powiatu, jako pierwszego w województwie, do granicy 90 proc. wykonania rocznego planu skupu zboża, do uzyskania zwolnienia z miarek i odsypów.

Tak samo powiatowe władze terenowe, aktyw organizacji partyjnych w powiecie i powiatowe placówki CUS muszą dołożyć wszelkich starań, aby systematycznie realizowane były okresowe plany odstawy

wych osiągnięć zaniedbali kontrolę nad realizacją planu skupu zboża.

Rolnicy pow. Brodnica przeciwnie, podciągnęli w ostatnich tygodniach swoje wyniki, wysuwając się na czołowe miejsce w realizacji planu skupu zboża.

Na ostatnim miejscu znajduje się pow. Włocławek z 43,5 proc. wykonanego planu rocznego. Żółwie tempo przybrały też powiaty Grudziądz (45,3 proc.) i Aleksandrów (49,5 proc.).

- Według danych na dzień 6 października br. sytuacja w czołówce pod względem rocznego planu skupu zboża przedstawia się następująco:
1. Szubin 62,1 proc.
 2. Toruń 62 proc.
 3. Rypin 61,8 proc.
 4. Bydgoszcz 60,3 proc.
 5. Brodnica 59,6 proc.
 6. Wyrzysk 59,5 proc.

RZECZY ZNALEZIONE

- * Dowód PKP i bony mięsno-tuszczone na nazwisko Kazimierz Musiał znaleziono dnia 7 bm.
- * Książeczkę Ubezpieczalni Społecznej na nazwisko Gertruda Frackowska znaleziono dnia 7 bm.
- * Pęk kluczy znaleziono 8 bm. przy kościele Klarysek. Odebrać w Biurze Ogłoszeń IKP (Pod Arkadami).

KOMUNIKATY

- * KS Kolejarz przy ZNTK. W dniu 11 bm o 18.30 w świetlicy koła ul. Dworcowa 89, odbędzie się zebranie sekcji kolarskiej.
- * W niedzielę 12 bm., godz. 8.30 na Stadionie Leśnym odbędzie się zbiórka wszystkich zawodników i zawodniczek, biorących udział w Marszach Jesiennych.
- * Zarząd Wojewódzki ZS Gwardia zawiadamia, że 12 bm. odbędzie się doroczne Marsze Jesienne „Szlakami Zwycęstw”. Zbiórka wszystkich zawodników i zawodniczek w niedzielę 12 bm. o godz. 8.30 na Stadionie Letnim ZS Gwardia przy ul. Sportowej.
- * W niedzielę 12 bm. odbędzie się zamknięcie sezonu wędkarskiego w Legnowie. Zbiórka wędkarzy przed szalosem o godz. 8. Odejazd autobusów ze Zb. Rynku o godz. 7 i 7.30.

Sport

WIELKA SZANSA OWKS BYDGOSZCZ

Istotnie takiej szansy, jaką obecnie posiada OWKS Bydgoszcz nie miała jeszcze żadna z drużyn pomorskich w okresie piłkarstwa powojennego. Wystarczy, by piłkarze mistrza grupy I pokonali w niedzielę Gwardię Warszawa, aby jedna nośga znaleźli się już w I lidze. W tym roku bowiem zmieniono system rozgrywek o wejście do I ligi. Z czwórki finalistów II ligi utworzono dwie pary: OWKS Bydgoszcz — Gwardia Warszawa i Budowlani Opole — Włókniarz Kraków. Zwycięzcy zdobywają zaszczytny awans do ekstraklasy.

W pierwszej serii spotkań, która odbędzie się w nadchodzącą niedzielę 12 bm., OWKS Bydgoszcz walczy na Stadionie Leśnym Kolejarza Bydgoszcz o g. 14.30 ze stołeczną Gwardią. Przewidując olbrzymie zainteresowanie niedzielnym pojedynkiem organizatorzy uruchomili dwa punkty przedsprzedaży biletów, w Wojskowej Centrali Handlowej Al. 1 Maja 22 oraz w Sekretariacie OWKS, Al. 1 Maja 147. Ponadto OWKS Bydgoszcz projektuje uruchomienie dodatkowych środków lokomocji.

A więc wszyscy spotkamy się w niedzielę o godz. 14.30 na Stadionie Leśnym Kolejarza, jak również na liście uczestników naszego błyskawicznego konkursu sportowego. Kupon prosimy nadsyłać lub składać w Redakcji IKP ul. Armii Czerwonej 20 z dopiskiem na kopercie „Konkurs sportowy”.

STADION LEŚNY
12. 10. 52 Bydgoszcz godz. 14.30

KONKURS SPORTOWY NR 26

O wejście do I ligi
OWKS BYDGOSZCZ — GWARDIA WARSZAWA

Wynik . . . (do przerwy . . .)
Imię, nazwisko
Adres

Balet ujrzą bydgoszczanie biorąc udział w wycieczce do Poznania

W sobotę sekcja turystyczna „Orbisu” urządza dla bydgoszczan wycieczkę do Poznania na przedstawienie baletowe w Operze Poznańskiej. Koszt uczestnictwa w tej wycieczce wynosi 32,40 zł.

Kto pragnie się wybrać do Poznania powinien zgłosić się w „Orbisie”

CO? GDZIE? KIEDY?

TEATR
ZIEMI POMORSKIEJ
Piątek: nieczynny.
Sobota: Pociąg do Marsylii (19).

KINA
Pomorzanin: Jego decyzja (15, 18 i 20.15)
Polonia: Pieśń tajgi (17 i 20).
Orzeł: Kwiat miłości (17 i 20).
Wolność: Wielki przełom (15.30, 17.45 i 20.15).
Gryf: Niedźwicy i czerwiec (15.30, 17.45 i 20).
Bałtyk: Załoga (17 i 20).
Mir: Skarb (19).
Romantyzm: Prawo do nauki, Igrzyska harcerskie, 22 lipca (w godz. od 16-23).
Fotoplastikon: Colorado (godz. 13-21).

DYŻURY
Dyżur nocny (od godz. 22 do 8): Apteka nr 12 ul. Grunwaldzka 37 (tel. 34-31) Apteka nr 16 ul. Dworcowa 42 (tel. 24-66).

KONCERTY
Teatr Ziemi Pom.: Dzielny koncert POS pod dyr. R. Mackiewicz z udziałem solistów — skrzypacek I. Dubiskiej i E. Umińskiej (godz. 19.30). Ważne abonymenty „B”.

WYSTAWY
Mazurek: Zbiory stałe (codziennie godz. 10-18 w środy godz. 12-19 w niedziele godz. 10-14).
Pomorski Dom Sztuki: Doroczna wystawa plastyków Pomorza i Olsztyna (codziennie godz. 10-14 i 16-19, w święta — godz. 10-17).

RADIO
Piątek 10 października
13.55 Muzyka i komunikaty, 16.20 Bydgoski dziennik radiowy, 16.35 Fragmenty z oper J. Verdiego, 17.20 Gra Brunon Czajkowski, 17.40 Audycja oświatowa pt. „Jesień w Koniecznie” w opr. Z. Lubieńskiej, 17.50 Piosenki i nastrojowe śpiewa Natalia Obuchowa, 18.05 Audycja sportowa pt. „Piłkarze bydgoskiego OWKS-u walczą o awans” w opr. M. Dachowskiego, 18.20 Audycja z cyklu „Sylwetki ludzi pracy”, 22.20 Koncert orkiestry Rozgłośni Bydgoskiej pod dyr. A. Rezlera.

Silniki elektryczne
3 fazowe 220-380 V
od 0,5 do 4 kW
zakupić
Spółdz. Pracy „PRECYZJA”
Bydgoszcz, Al. 1 Maja 99

NAUKA

MASZYNOPISANIA, korespondencja handlowej metodą nowoczesną udziełam. Toruń, Kochanowskiego 6-4. (9019K)

SPRZEDAŻ

SAMOCRÓD ciężarowy Ford V-8-3 ton. do dalszej eksploatacji lub na rozbiórkę, silnik w dobrym stanie — po generalnym remoncie sprzedam. Wiadomość: Toruń, ul. Podmurna 56 m. 3 Jastrząb. (9020K)

SILNIKI samochodowy 6 cylindrowy, dyferencjał, resory — marki „Mercedes” sprzedam. Grubski Marian — Lisewo, pow. Chełmno. (9018K)

WESTFALKE sprzedam. Adres wskaże IKP Bydgoszcz. (9026)

MASZYNE do szycia w dobrym stanie sprzedam. M. Piotrowskiego 13-6. (9012g)

FUTRO damskie czarne w bardzo dobrym stanie sprzedam. Bydgoszcz, Sw. Floriana 9 m. 5. (8949g)

MOTOCYKL „Jawę” 250 stan pierwszorzędnym sprzedam. Majerowicz, Parliń, pow. Świecie. (9016g)

AUTKO nowe i skrzypce sprzedam. Bydgoszcz, Szubińska 3 (wjeżdżać po schodach). (9017g)

KOZUCH sprzedam. Bydgoszcz, Zielona 1-1 (Czyżkówko). (9013g)

SYPIALNIE nową bebowa sprzedam lub zamienię na planino. Adres wskaże IKP Bydgoszcz. (9035g)

KUPNO
GARNITUR ołotowy — parowy lub motorowy kupię. Adres IKP Bydgoszcz. (9006K)

MOTOCYKL do 125 cm kupię. Bydgoszcz, Pomorska 17-3. (9029g)

POSADY WULNE
POMOC domowa z gotowaniem potrzebna. Bydgoszcz, Dworcowa 51-13.

PRACY POSZUKUJĄ
UCZCIWA, samodzielna gospośnia w starszym wieku poszukuje posady do małej rodziny. Adres wskaże IKP Bydgoszcz.

RÓŻNE
SKRADZONO dokumenty na nazwisko Zielińska Alicja, kartę meldunkową oraz książeczkę Ubezpieczalni Społecznej. (9005g)

SKRADZONO kartę meldunkową na nazwisko Moleształ Zuzanna, zam. Bydgoszcz. (9027g)

ZAMIANY

TRZY i pół pokoju kuchnia zamienię na dwa małe pokoje kuchnia i pokój kuchnia względnie po pokoju kuchnia. Adres wskaże IKP Bydgoszcz. (9003g)

POKOJ z kuchnią śródmieściu, zamienię na 1 duży lub 2 ma. e śródmieściu używalnością kuchni. Adres wskaże IKP Bydgoszcz. (9002g)

ZGUBY

ZGUBIONO kartę meldunkową na nazwisko Króliczyk Maria, Zieluń, pow. Mława. (8911K)

ZGUBIONO przepustkę KZNS 621 — Solec Kujawski. Łojewski Stefan. (8910K)

ZGUBIONO kartę meldunkową na nazwisko Lubarska Teresa, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej — Gnieńskowo. (8930K)

ZGUBIONO książeczkę wojskową, wydaną przez RUK Rzepin. Nazwisko: Suchowier Jan, Józefa i Józefa Sadowniczyk, ur. d. 10. II 1916 r. m. Roś, pow. wolkowyski, woj. Białystok. (8931K)

ZGUBIONO legitymację służbową nr 59708, wydaną przez Państwowy Zakład Higieny w Warszawie na nazwisko mgr Aleksander Stanisławski. (8948)

Papier biały gazet, rot mat. kl. VII 50 g 94 cm E-III-10737